

Godište XII. • broj 7 • srpanj 2017.

2,5 KM / 10 kn / 1,3 EUR

MEĐUGORJE

Glasnik mira

ISSN 1840-1414

Međugorje i obnova
Crkve u Duhu

Gospa je (ne)moćna

Od glave u srce

Daj mi bombon,
dat ću ti grijeh

Srce Međugorja

Plodovi međugorske
gostoljubivosti

Ovdje u Međugorju
Bog preobraća srca

Karizmatska obnova
u Crkvi ili obnova u
Duhu

Gospina škola | Događanja | Iz života Crkve |
Kršćanska obitelj pred suvremenim izazovima | Hrvatsko kršćansko nazivlje | Lectio divine

Foto Đani

Molitva je, dječice, srce vjere i nada u vječni život. Zato, molite srcem dok vaše srce ne pjeva sa zahvalnošću Bogu Stvoritelju koji vam je dao život.

GLASNIK MIRA
Utemeljitelj i nakladnik
Informativni centar MIR Međugorje
Glavni urednik
Mario Vasilj Totin
e-mail: mario.vasilj@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 323

Služba pretplate
Nikolina Sivrić
e-mail: pretplategm@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 300

Lektura
Ana Vulelija
Grafičko oblikovanje
SBD, Mostar
Tisak
Fram Ziral, Mostar

List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86/06 od 12. siječnja 2006.
Godišnja pretplata (12 brojeva): Hrvatska 120 HRK, BiH 30 KM, europske zemlje 30 €, Švicarska 50 CHF, USA i Kanada 42 €, Južna Amerika 48 €, Australija 51 €
UPLATE
Iz BiH u KM: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Unicredit Bank, Žiroračun broj 33 8120 2 20114 5352
Iz Hrvatske u HRK: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Adresa: Gospin trg 1, 88266 Međugorje, Bosna i Hercegovina, Naziv banke: Splitska banka/Societe Generale Group, Broj računa: 2330003-1152749911, IBAN: HR3923300031152749911, SWIFT SB: SOGEHR22
Iz Švicarske u CHF: Katholische Kroatienmission, Postfach 9057, 8036 Zürich. Naziv banke: UBS AG Zürich - Wiedikon (0270/00), Kontonummer: 805418.40A (svrha uplate: Glasnik mira), IBAN: CH63 0027 0270 8054 1840 A, BIC: UBSWCHZH80A, UBS Postkonto Nr: 80-2-2
Iz svih zemalja EU u €: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. Čitluk, Gospin trg 1, 88266 Međugorje. Naziv banke: LIGA BANK EG (svrha uplate: Glasnik mira), BIC: GENODEF1M05, IBAN: DE88750903000002155044
Za sve valute iz drugih zemalja: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: UniCredit Bank, SWIFT: UNCRBA 22, IBAN: BA 39 3380 6048 0281 0221 (svrha uplate: Glasnik mira)
Adresa: Glasnik mira, Gospin trg 1, 88266, Međugorje, BiH
e-mail: glasnikmira@medjugorje.hr, **Internet:** www.medjugorje.hr, www.medjugorje.hr/hr/glasnik-mira

U skladu s dekretom pape Urbana VIII. i uredbom II. vatikanskog koncila, nakladnik izjavljuje da nema nakanu preteći sud Crkve o nadnaravnosti prirode događaja i poruka o kojima je riječ na ovim stranicama. Taj sud pripada kompetentnom autoritetu Crkve, kome se autor potpuno podvrgava. Riječi poput "ukazanja, čudesa, poruke" i slično imaju ovdje vrijednost ljudskog svjedočenja.

Iz sadržaja

Fotografiju na naslovnici snimio Foto Đani

Međugorje i obnova Crkve u Duhu, FRA T. PERVAN

Gospina škola

Gospa je (ne)moćna, FRA I. DUGANDŽIĆ

Od glave u srce, FRA M. ŠAKOTA

Daj mi bombon, dat ću ti grijeh, FRA Z. BENKOVIĆ

„Da ljubav vaša sve više raste!“, s. R. RALBOVSKY

Srce Međugorja, P. TOMIĆ

Plodovi međugorske gostoljubivosti, D. PAVIČIĆ

Ovdje u Međugorju Bog preobraća srca, S. ZOVKO

Preпусти se Bogu, predaj se Duhu Svetom, budi svet,

sve ostalo je ludost!, FRA D. PAVIĆ

Osmo međunarodno hodočašće obitelji, R. RUKAVINA

Godišnjica ljubavi, FRA G. AZINOVIĆ

Međugorje je susretište čovjeka, MVT

Zašto je Gospa progovorila hrvatskim jezikom?, B. SKOKO

Događanja

Kraljica Mira i njezini sinovi, FRA P. KOMLJENIĆ

In memoriam

Čovjek dijaloga – fra Vinko Dragičević

Iz života Crkve

Kršćanska obitelj

pred suvremenim izazovima

Zašto hodati čisto prije braka?, K. MILETIĆ

Što je ključno za pravi odmor?, M. MILETIĆ

Karizmataska obnova u Crkvi ili obnova u Duhu, FRA T. PERVAN

Hrvatsko kršćansko nazivlje

Misterij, sakramen(a)t, (sveta), (o)tajstvo, M. MAMIĆ

Dnevna misna čitanja

Poštovani čitatelji *Glasnika mira*, hvala na pitanjima, prijedlozima i savjetima koje nam šaljete. Pozornost posvećujemo samo i isključivo potpisanim pismima.

Uvodnik

UREDNIK
MARIO VASILJ TOTIN

Srce ispunjeno ljubavlju odmara čovjeka

Srpanj je mjesec godišnjih odmora i prigoda da ispitamo vlastitu savjest i poravnamo račune sami sa sobom. Zgodno je u to vrijeme vlastiti život, koji se razlio u rukavce svakodnevnih briga, odmoriti i u fizičkom i duhovnom smislu te ga povratiti u ono korito koje našu životnu rijeku vodi prema miru.

U vrijeme odmora zbivaju se i najveća naša liturgijska slavlja. Crkva će na stotinama mjesta pružiti prigodu stotinama tisuća vjernika, svima „umornima i opterećenima“ da preko svetih sakramenta osjete odmor koji osvježava, obraćenje koje snaži, ljubav i nadu koja obnavlja volju za životom. Posebno značajni bit će sakramentalni procesi i liturgijska slavlja i u našem Međugorju. Događat će se različiti susreti, a vrhunac slavlja i susreta bit će Mladifest i potom proslava Uznesenja Blažene Djevice Marije. O takvim susretima hodočasnici sa svih strana svijeta svjedoče da je ovdje milost koja odmara i osvježava, koja hrabri i s koljena mnoge pridiže. Čuli su i poslušali što govori Gospa kroz svoje poruke. Jedna od njih je i ova: „Molite, i onda ćete prevladati i svaki umor. Molitva će vam biti radost i odmor.“ (30. 5. 1985.) Toliki su u Međugorju iskusili tu istinu i u molitvi srca pronašli „recept“ za odmor.

Iza mnogih umora vrlo se često krije nedostatak ljubavi. Naime, ljubav i umor su nespojivi. Nema umora u osobe koja ljubi. Kad izostane ljubav, čovjek postaje umoran. Kao što je nedostatak ljubavi uzrok umora, srce ispunjeno ljubavlju odmara čovjeka. Kad je čovjek ljubljen i kad ljubi, život postaje lakši i ljepši, a križevi dobivaju svoj smisao. Ljubav nadvladava sve umore. Zato je važno moliti za ljubav i dopuštati ljubavi da se nastani u srcu.

Nema odmora ako je duša opterećena teretima i ranama iz prošlosti. Stoga praštanje donosi odmor. Gospa nas, također, poučava da priroda djeluje terapeutski i donosi odmor: „Iskoristite vrijeme odmora i dajte vašoj duši i vašim očima odmor u Bogu. Pronađite u prirodi mir i otkrit ćete Boga Stvoritelja kome ćete moći zahvaljivati za sva stvorenja, i tada ćete u vašem srcu naći radost.“ (25. 7. 2001.)

Bez obzira na formu odmora, nameće nam se slika vlastita života. U kojem god stanju mi bili, naše srce kuca. Ono ne odmara, jer nas drži uz bilo života, drži nas uz onoga koji ga je pokrenuo i koji nam je „udahnuo dušu“. Jasno je da ga i na odmoru ne smijemo prezreti i zaboraviti, jer Bog je naše Srce.

Za život nam treba voda. Prisposobimo je stoga duhovnom životu. U njemu je molitva kao voda, ona nužnost koja nas snaži, čuva i usmjerava. U zadnjoj poruci Gospa nas poziva: „Molitva je, dječice, srce vjere i nada u vječni život. Zato, molite srcem dok vaše srce ne pjeva sa zahvalnošću Bogu Stvoritelju koji vam je dao život.“ (25. 7. 2017.)

Treba nam i hrana. Bez kruha bismo umrli. Tako je i u duhovnom životu. Bez Boga bismo izginuli, pa makar desetljećima živi još putovali prema svome završetku. Valja nam, stoga, euharistijski kruh lomiti i blagovati, kroz sakramente se jačati.

Nema pravoga odmora bez Boga. Sve reklame i ponude koje nude lažnu sreću valja pametno analizirati i onda uvjerljivo zaključiti: „Samo je u Bogu mir, dušo moja, samo je u njemu spasenje!“ (Ps 62,6)

Samo je u Bogu i s Bogom moguć istinski i pravi odmor!

„NE U SILI NI SNAZI, NEGO U DUHU SVETOMU...“ (Zah 4,6)

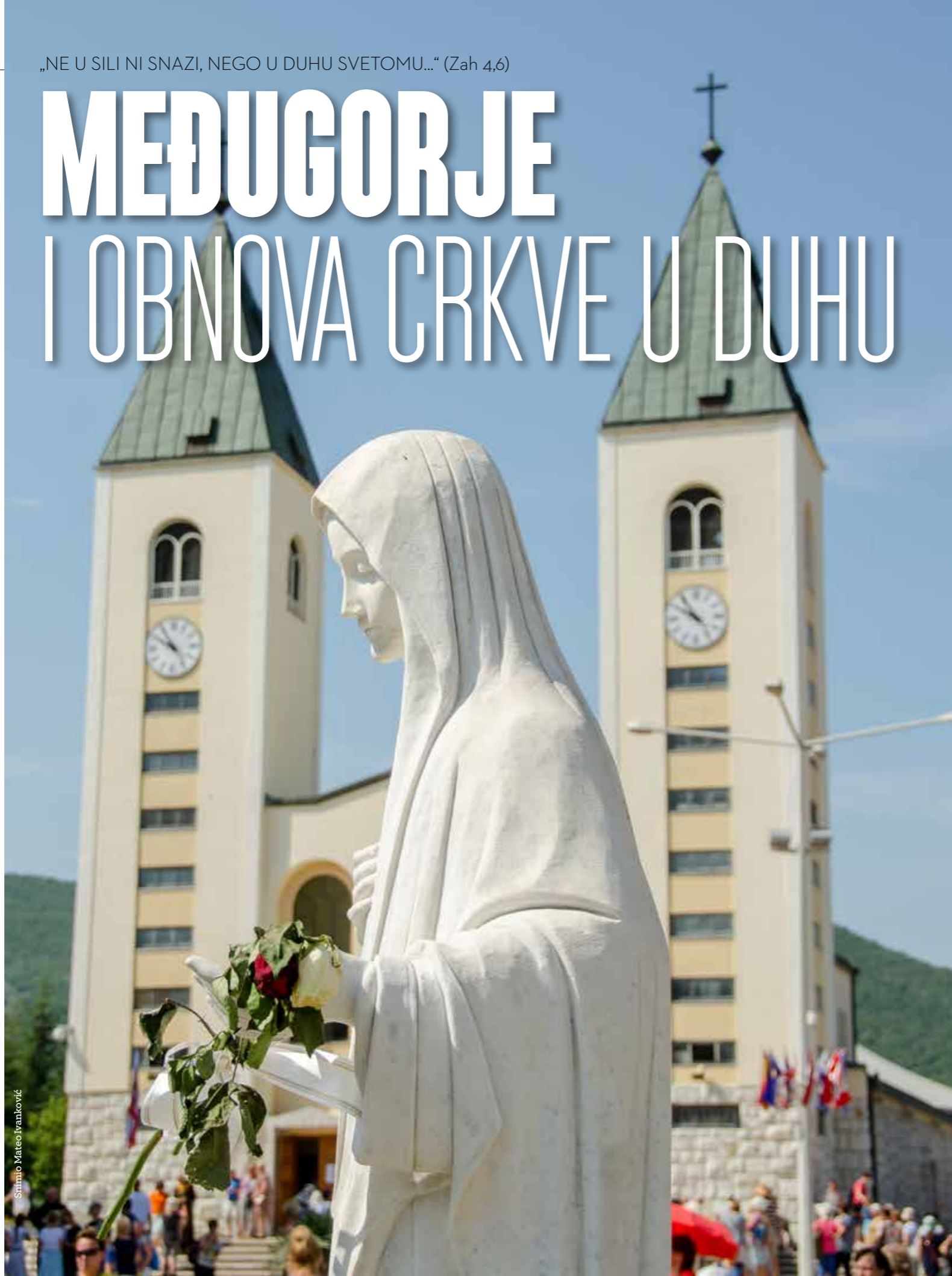
MEĐUGORJE I OBNOVA CRKVE U DUHU

OVE GODINE POKRET OBNOVE U DUHU, TZY. KARIZMATSKA OBNOVA U KATOLIČKOJ CRKVI SLAVI SVOJU PEDESETU OBLJETNICU. Tim je povodom na svetkovinu Duhova Papa pozvao članove pokreta obnove u Duhu u Katoličkoj Crkvi u Rim, na Trg svetoga Petra, kako bi svečano obilježili 50. obljetnicu novoga proplamsaja Duha u Crkvi. Bez okolišanja se može reći da je upravo ta obnova, nastala u Crkvi 1967., na tragu onoga što je veliki teolog Karl Rahner rekao šezdesetih godina, nakon Sabora, kako će *vjernik sutrašnjice biti mistik, onaj koji ima iskustvo Boga, koji je nešto iskusio ili će vjernika nestati.* Mislio je, istinskih, osvjedočenih vjernika, ne tradicionalnih.

Nakon Sabora sam se Rahner žalio na smjer 'obnove' u Crkvi. Govorio je kako se u Crkvi govori u nedogled o reformama, strukturama i demokraciji u Crkvi, o biskupima, papi, ređenju žena, o pravo- i krivovjerju, u beskraj se raspravlja glede zadaća Crkve, o 'zrelom' kršćanstvu, o odgovornosti vjernika za svijet, dijalogu itd. Teme su to koje i dan-danas uvelike zaokupljaju Crkvu na Zapadu. Sabor je tražio *povratak na izvore (resource-ment)*, molio za nove Duhove, da se u naše vrijeme obnovi ono što bijaše tako značajno u počecima Crkve. Od toga malo ili ništa ne bijaše vidljivo u konkretnom crkvenom životu. Svi oni postulati o kojima bijaše riječ su vrijedni i korisni, treba o njima razmišljati, ne treba stvari gurati pod tepih, ali to nije bitno za Crkvu kao zajednicu vjernika. Zapravo je nakon Sabora uslijedio veliki *egzodus iz Crkve*, na Zapadu danas redovi izumiru, nema svećeničkih ni redovničkih zvanja, crkve se prenamjenjuju ili se čak pretvaraju u džamije, hotele, luksuzne restorane.

Rahner tvrdi, sve se u završnici zna izroditi, pusta želja za reformama Crkve, institucija, prerasta u medijsku buku, ne krene li se prema onomu što ljude može iznutra pokrenuti, a to je izvorno iskustvo Boga i osobno svjedočenje susreta s Isusom Kristom. Otkriti Boga u sebi, Crkvi, svijetu, urastati u zbilju Duha Svetoga i Gospodina Isusa. Upravo silom i snagom iskustva Duha Svetoga osloboditi se robovanja silama svijeta, života, imanentnim utopijama, straha, smrti, beznađa, panike itd. Karizmatika je obnova zacijelo naj-

Stjepan Matošević

FRA TOMISLAV
PERVAN

ljepši duhovni plod i učinak Sabora u svijetu. Rodila se neposredno nakon Sabora, god. 1967. u Katoličkoj Crkvi.

MEĐUGORJE I OBNOVA U DUHU

U samim počecima, ali i danas, mnogi su prigovarali kako je Međugorje djelo karizmatika, s negativnim prizvukom. Oporavatelji i protivnici upirali su perom i prstom u pravilu na fra Tomislava Vlašića koji je početkom svibnja 1981. bio u Rimu na susretu katoličke kraizmatike obnove. Tom prigodom iznio je svoje molitve osobama koje su imale dar proroštva. Naime, već sveti Pavao ističe kako se ne smije 'Duha trnuti niti proročke govore prezirati, nego sve u Duhu provjeravati' (usp. 1 Sol 5,19). Najstariji je to spis Novoga zavjeta. Dobio je ohrabrenje za Crkvu u Hercegovini koja bijaše pocijepana. Poruka bijaše da Gospodin šalje svoju Majku, što je i uslijedilo za nepuna dva mjeseca, ukazanjima Blažene Djevice Marije na Crnici. Proroštva pojedincima, zajednici ili pak cijeloj Crkvi posve su normalna pojava na molitvenim skupovima obnove u Duhu. Uvijek ih treba provjeravati. Oporavatelji su trajno navodili to kao dokaz da je sve oko Međugorja i vidjelaca djelo toga svećenika koji u to doba uopće nije bio u Međugorju, a i sami župnik u danima prvih ukazanja nije se nalazio u župi, nego je iz nje izbivao do subote popodne, 27. lipnja. U župi je fra Jozo boravio tek kojih osam mjeseci tako da zapravo nije mogao vidioce osobno ni poznavati.

OD SAMIH SAM POČETAKA NEPOSREDNI SVJEDOK MEĐUGORSKOGA FENOMENA TE MIRNE DUŠE U SVOJIM POODMAKLIM DANIMA MOGU PRED SAVJEŠĆU I BOGOM TVRDITI DA JE MEĐUGORJE NAJSNAŽNIJE EVANGELIZACIJSKO MJESTO U SVIJETU, NAJZRELIJI PLOD SABORA U NAŠOJ CRKVI, ALI I ŠIRE. ONO JE POSTALO ZNAK I ZNAMEN VREMENA, VIDLJIVI MILJOKAZ PUTUJUĆEM BOŽJEM NARODU. SVAKI ZNAK VREMENA IMA SVOJU NUTARNJU SNAGU, NABOJ, PORUKU KOJA NADILAZI SAM ZNAK.

Uzmemo li nutarnji život i djelovanje Crkve, sve je u njoj djelo Duha Svetoga, Posvetitelja. Naime, vjerujemo da je Otac poslao Sina, Sin i Otac šalju Duha Svetoga, dok Sin i Duh šalju Crkvu kao nastavak Kristova djela u svijetu, kako bi Krist Gospodin bio *Svjetlo naroda*. U tome djelu Marija ima, upravo kao i u ranoj Crkvi, majčinsku ulogu. Ako je Marija *Duhom osjenjena*, ako se na nju *spustila Sila Duha Svetoga* (usp. Lk 1,26sl.), kako joj obećaje Anđeo za navještaja, postala Hramom i Kovčegom Duha Svetoga, ako se Marija tijekom cijele povijesti Crkve ukazivala i očitovala u *sili Duha Svetoga*, zar bi trebalo biti neobično da je tako i Međugorju? Ukazanja su moguća samo po Duhu i u Duhu Svetome. Marija nastupa uvijek proročki, kao kraljica proroka, jer je Duh *govorio po prorocima*.

Prisutnost Duha jamstvo je pravovjerja koje plodi praksom, vjerničkim životom, obraćenjem, sakramentalnim životom, svjedočenjem. Davno je, krajem drugoga stoljeća, prvi istinski teolog u Crkvi sv. Irenej Lionski, mučenik, zapisao kako smo „vjeru primili od Crkve i u Crkvi, kako tu vjeru čuvamo poput dragocjenoga blaga u krajnje vrijednoj posudi. Tu vjeru Duh Sveti trajno pomlađuje, pomlađuje i posudu – Crkvu – koja to blago nosi u sebi“. I na kraju, od njega veoma značajna riječ: „Gdje je Crkva, ondje je Duh Božji, a gdje je Duh Božji, tu je Kristova Crkva i punina svake milosti.“ Punina Duha jest, dakle, u Crkvi Kristovoj.

MEĐUGORJE - KRIST U ŽARIŠTU

Od samih sam početaka neposredni svjedok međugorskoga fenomena te mirne duše u svojim poodmaklim danima mogu pred savješću i Bogom tvrditi da je Međugorje najznačajnije evangelizacijsko mjesto u svijetu, najzreliji plod Sabora u našoj Crkvi, ali i šire. Ono je postalo znak i znamen vremena, vidljivi miljokaz putujućem Božjem narodu. Svaki znak vremena ima svoju nutarnju snagu, naboj, poruku koja nadilazi sam znak. Fatima 1917. bijaše znak vremena, tako i početak komunističke revolucije iste godine ili pak pad Bastilje u Parizu, odn. Berlinskoga zida god. 1989.

Gledajući u povijesnoj protežnici, bijahu to izvana maleni događaji koji su prerasli u simbole zaokreta, vala koji je zanijhao mnoštva, razvio goleme koncentrične krugove, oslobodio silnu energiju. *Znakovi vremena* takve su naravi da smo kadri u njima prepoznati skrivenu silu koja događaj čini epohalnim, povijesnim. Ti su događaji pokrenuli opću svijest i mnoštva, razvili nutarnju energiju i nadanja u cijelom jednom naraštaju, promijenili tijek povijesti. Isus je govorio o *zrnu gorušice*, koje je sličušno, ali kad se posije, izraste u veliki grm.

Slično se daje primijeniti i na Međugorje. Ono je *znak vremena*. U slici zrna koje je posijano, pustilo duboko korijenje i raširilo se po cijelom svijetu te izraslo vremenom u golemo stablo vjere. Međugorje je dalo svoj nemjerljiv doprinos urušavanju komunističkoga moloha koji je gutao svoju djecu. Svjedoci smo, barem mi stariji, kakva je i kolika panika zahvatila komuniste i partiju te režim kad su

čuli da se u Bijakovićima, odnosno Međugorju nešto neobično zbiva. Što sve nisu poduzeli da *zmo* u zametku ugoše, da nestane?! Nije im uspelo, kao što to ne bijaše moguće ni u Fatimi, gdje se protubožna, republikanska i masonska vlast digla na noge protiv troje malih pastira, ali ih nisu mogli spriječiti niti ušutkati. Vidioci su u Fatimi kao i ovdje u Bijakovićima bili spremni na žrtvu života za ono što su vidjeli, iskusili. Bijaše to jače od njih, nisu mogli ne govoriti i životom svjedočiti o svojim iskustvima.

Jasno, promatraču s dvoumicama može to biti tuđe i neobično, međutim, ni sve prijetnje ni straže, policijski psi i milicijske kontrole nisu mogli zaustaviti sinergiju Neba i Zemlje, Boga i čovjeka, Marije i njezine djece na ovom ispaćenom ozemlju. Djece koja su vapila da napokon svane dan slobode stoljećima porobljenu i napaćenu narodu koji je sačuavao vjeru u Isusa Krista, podnio nezapamćene patnje i mučeništva tijekom dugih, mračnih 'zemana' u 'tamnom vilajetu'.

Što je bio Nazaret u Isusovo doba? Tko su bili apostoli? Anonimusi. Isus ih je učinio velikima, znamenitima.

Nakon Uskrša šalje ih u Galileju. Ukazuje im se, daje nalog na Brdu blaženstava, na kome je proglasio novi ustroj svijeta i izrekao svoj ustavotvorni govor. Tu mora početi i njihova misija, svim ljudima, svim narodima, za svu potonju povijest. Sve poučavati, sve obdržavati, sve krštavati, jamčeći svoju prisutnost 'u sve dane': u njima, sakramentima, molitvi, evangelizaciji, do kraja svijeta i dana. Pet puta imamo iz Isusovih usta riječ „sve“ na završetku Matejeva evanđelja.

MEĐUGORJE - EPICENTAR NOVE EVANGELIZACIJE

Slično se zbiva i u Međugorju. Nikakva novina ni novotarija, nego nastavak Kristova djela preko Marije. Ponovno oživjeti, raspirti zapretani oganj Duha Svetoga. Drugi vatikanski sabor ostavio je spise trajne vrijednosti koji odskaču od svega što nam Crkva nudi. Oni su odgovor Duha Svetoga na potrebe Crkve i vremena. Uloga Crkve i apostola, odnosno navjestitelja u njoj najsazetije je izrečena u konstituciji o Crkvi. Izrijekom čitamo: „Ta božanska misija, koju je Krist povjerio Apostolima trajat će do svršetka svijeta (usp. Mt 28,20), budući da je Evanđelje, koje oni moraju propovijedati, za Crkvu počelo svega njezina života u svako vrijeme.“ (LG 20) Istu misao nalazimo kod Pavla u 1 Kor 15,1-2: Evanđelje koje je navjestio, a Korinćani prihvatili, temelj je na kome stoje te je ono sredstvo spasenja. Dakle, Radosna vijest – Evanđelje temelj našega spasenja. Zašto? Jer je ono eu-angelion, do-

bra, sretna i radosna vijest od vječnoga Boga preko Isusa posredstvom apostola u Duhu Svetome. Jamac je Crkva.

To se već 36 godina odvija iz dana u dan u Međugorju. Nikakav drugi nauk, nikakva strana ili tuđa poruka, nego je sve u duhu i praksi Crkve. Ne vidimo u čemu bi bila prijeporna obnova ili pak karizmatici u Međugorju. Štaviše! U žarištu Krist, kristocentričnost, euharistija, sakrament pomirenja ('ispovjedaonica svijeta'), kupka duše, pobožnost klanjanja Presvetomu, cijela krunica, štovanje križa Gospodinova, od samih početaka, u vremenu kad su se drugdje (skupocjene, draguljima urešene monstrance!) pohranjivale u izložbene prostore i vitrine zajedno s ostalim vrijednim i skupocjenim izlošcima. Tek se u posljednje vrijeme u cijeloj Crkvi, na poticaje samih papa, uvodi klanjanje Presvetomu. Ono na što pozivaju dokumenti papa i Crkve naišlo je na vrlo plodno tlo u Međugorju. Slobodno možemo postaviti pitanje: U kojemu svjetskom svetištu imamo svakodnevno molitveni program kakav se odvija u Međugorju te je već više od trideset godina u praksi? Molitva kao jedini put i način kako stupiti u dodir s Bogom, ophoditi s Isusom Kristom. Po Mariji Kristu!

Međugorje je znak vremena. U slici zrna koje je posijano, pustilo duboko korijenje i raširilo se po cijelom svijetu te izraslo vremenom u golemo stablo vjere.

Pa i tijekom cijele crkvene i kalendarske godine toliko seminara, skupova, stotine svećenika nazoči tjeđan dana duhovnim vježbama koje su izrijekom 'uštimane' za svećenike, ili pak festival mladih tjeđan dana, u prvim danima kolovoza, kad sunce najžešće peče, kad Hercegovinu prži čuveni 'čelopek'. Prema onome što čitamo u medijima, razvratno ponašanje i razularenost raznih 'partijanera' na 'plavom' Jadranu, upotreba opijata i droga poprimila je takve razmjere da su u usporedbi s tim Sodoma i Gomora 'dječji vrtić'. U Međugorju mladi iz sedamdesetak zemalja, koji dolaze ovamo 'sa sva četiri vjetra', iz svih krajeva našega planeta, kupaju se u vlastitu znojju, kleče pred Presvetim na kamenim kockama, satima. Nije im teško. Tko to ne vidi, ili ne želi vidjeti, ili je slijep pored vlastitih očiju ili pak zaslijepjen. Činjenica je da upravo za festivala mladih stotine svećenika ispovijeda pod suncobranima od 0 do 24 sata, jer je pre malo pedesetak postojećih ispovjedaonica. Daleko bi nas odvelo nabranjanje tolikih karitativnih, humanitarnih udruga te ustanova na području same župe Međugorje, ali i diljem svijeta, koje su nastale kao

duhovski poticaj iz Međugorja. Nije li to proplamsaj Duha Svetoga u našem vremenu?

Karizmatici – autentično katolički – koji imaju iskustvo živoga Boga, koji o Bogu govore, Boga svjedoče po Isusu u Duhu Svetome, otvoreni su prema pojavama kao što su mistička iskustva ili Marijina ukazanja. Nikakva neobičnost što su od samih početaka ovdje prisutni jer je Marija Duhonositeljica – Pneumatofora. Katolički duhovnjaci po tome se razlikuju od protestantskih pentekostalaca – svojom ljubavlju prema Mariji koja u katoličkoj pobožnosti zauzima istaknuto mjesto. Oni koji imaju iskustvo Duha, vjeruju da Bog i danas djeluje u svijetu, da naš Bog nije nekakav nestvarni, daleki, *deistički* Bog, nego Bog koji ljubi čovjeka, koji mu dolazi u Isusu Kristu. I po tome je Međugorje katolički 'znak vremena' za cijelu Crkvu.

GOSPA JE (NE)MOĆNA

Međugorje je već trideset i šest godina u žarištu crkvene i svjetske javnosti, a Gospa je za službenu Crkvu – slikovito rečeno – još uvijek u čekaonici. Dok to mjesto molitve i obraćenja svake godine pohodi više milijuna hodočasnika, neki još uvijek sve drže nečijom izmišljotinom i varkom, premda ne znaju kazati čijom. Dok diljem svijeta brojni svjedoke o svom čudesnom ozdravljenju, drugi još uvijek čekaju posebno čudo. Iako Gospu u litanijama zazivamo: „Kraljice moćna“, moglo bi se postaviti pitanje: Je li Gospa nemoćna da sumnjivce i skeptike uvjери u svoju nazočnost? No Međugorje u tome nipošto nije usamljeno.

FRA IVAN
DUGANDŽIĆ

ISTRAŽUJUĆI TEMELJITO SUDBINU GOSPINIH UKAZANJA U 20. STOLJEĆU, JACQUES CABAUD DOŠAO JE DO VRLO ZANIMLJIVA PODATKA DA JE U DEVET OD DESET SLUČAJEVA MJESNI BISKUP BIO PROTIV UKAZANJA. Podsjetivši kako mnogi poteškoću vide u tome što se Gospa u prošlom stoljeću ukazivala češće nego tijekom svekolike povijesti Crkve prije toga, Cabaud upozorava na razloge: „Samo pri pomisli na ubijanje nerođene djece, jasno nam je da svijetu nikad nije tako bilo potrebno spasenje kao danas... Majka Božja pojačava svoj poziv na molitvu, pokoru i obraćenje... Ako se ona ukazuje i ako ima obraćenja, ne treba dugo tragati za dokazima autentičnosti, jer nema većeg čuda od obraćenja.“ Mnogima to očito nije dovoljno.

Budući da Bog uvijek djeluje u konkretnoj ljudskoj povijesti i s konkretnim ljudima, treba priznati da nije uvijek lako biti siguran u njegovo djelovanje. Crkva je stoga za prepoznavanje tog izvanrednog Božjeg djelovanja s vremenom razvila čitav niz kriterija koji su dijelom odveć apstraktni i stvarnom životu strani, da ni oni nisu dovoljni da se posve uklone sve nejasnoće vezane uz neko ukazanje. S puno osjećaja za tu osjetljivu stvarnost, J. Cabaud kaže: „Kao da postoji savršena simetrija između razloga za prihvaćanje i motiva za sumnje. Uteg na vagi koji priteže na jednu ili na drugu stranu naše je srce. Pitanje se uvijek rješava prema našim vlastitim prioritetima... Blago čovjeku čije se sklonosti slažu s voljom Božjom.“

IZVORI I LOGIKA OTPORA

U uvodnom dijelu svoje knjige na njemačkom prijevodu „Erscheint Maria heute?“ (2016.) on podsjeća da naša sloboda igra važnu ulogu u prosuđivanju neobičnih pojava, jer u susretu s tim pojavama vjernik mora zauzeti pozitivan ili negativan stav koji može ovisiti o njegovim vrlo subjektivnim razlozima. „Odbacivanje često može značiti da se ne želimo odrediti. A razum je jako domišljat, ako treba naći razloge protiv autentičnosti ukazanja koja još nisu potvrđena tradicijom. Na temelju vlastita iskustva tvrdim da je neodlučni pojedinac, sve ako bi djelovao u dobroj vjeri, spreman uteći se sofisticiranim razlozima, a da nije ni svjestan njihove iracionalnosti. Jer sumnjičavost tu ustvari ide ispred argumenata koji bi trebali opravdati sumnju, koja je bila bezrazložna; a to opet treba prikriti, i to nevjerojatnim domišljanjem razloga.“

Višestoljetno iskustvo Crkve s nadnaravnim pojavama, koje su nalazile odjeka u zdravoj vjeri i pobožnosti jednostavnog kršćanskog puka, sažeto je u kratku rečenicu: *Vox populi vox Dei* („Glas naroda glas je Božji“). Da je to načelo u prošlom stoljeću bilo uzimano ozbiljno, mnoga Gospina ukazanja zacijelo bi doživjela posve drukčiju sudbinu. U tom slučaju ne bi se dogodilo da su prvih godina nakon Gospina ukazanja u Fatimi biskup i svećenici govorili narodu kako je „bolje ići u Lurd“, nego se okupljati u Fatimi. Ne bi lisabonski kardinal godinama poslije ukazanja svećenicima zabranjivao da narodu govore o ukazanju. Isto tako ne bi ni Heroldsbach u Njemačkoj (1949.-1952.) tek pola stoljeća nakon Gospina ukazanja, i nakon što su djeca vidioci bili izloženi neviđenom pritisku da opovrgnu svoja svjedočanstva, bio proglašen mjestom molitve i hodočasnica dopušteno da ga pohode.

Nadmoć prividne Božje nemoći pred ljudskom otporom i snagom njegove milosti pred ljudskom silom nitko nije

uvjerljivije doživio i jasnije izrazio kao apostol Pavao. Izazvan trajnim osporavanjem od strane neprijatelja svoga evanđelja, koji su ga proglasili slabicom na riječi (usp. 2 Kor 10,10), Pavao se u jednom trenutku pohvalio uzvišenim viđenjima i objavama koje je imao, a o kojima je inače šutio, da bi odmah nadodao: *I da se ne bih uzoholio zbog obilja objava, stavljen mi je trn u tijelo, sotonin poslanik, da me trajno muči da se ne uzoholim.* (2 Kor 12,7)

Pavao priznaje da se teško nosio s tom zagonetnom tjelesnom slabosti, za koju je bio uvjeren da dolazi od Sotone i da predstavlja zaprjeku njegovu uspješnijem naviještanju evanđelja, pa je usrdno molio Boga da to od njega ukloni. Umjesto uslišanosti njegove žarke molitve dobio je odgovor: *Dosta ti je moja milost, jer se moja snaga savršeno očituje u slabosti*, na što Pavao zaključuje: *Prema tome, vrlo ću se rado – radije nego da tražim oslobođenje – hvaliti svojim slabostima da se na meni nastani snaga Kristova* (2 Kor 12,9). Nevidljiva Božja milost očituje svoju snagu u i te kako vidljivoj ljudskoj slabosti! Taj paradoks Božjeg djelovanja s ljudima i po ljudima prožima čitavu Pavlovu aktivnost i teologiju.

Naočigled svih tih uvjerljivih plodova Međugorja mjesni biskup je i dalje uvjeren da je sve velika prijevara. Dobro bi bilo da napokon upre prstom u glavnog režisera pa da se prijevara razotkrije. Ovako ta tvrdnja ostavlja gorak okus klevete nedužnih osoba koje prepoznaju Božje djelo i svjedoke za nj.

I Gospa upozorava župu koju je izabrala da je „Sotona toliko jak i svim silama želi da smete moje planove koje sam s vama započela. Vi molite, samo molite i nemojte nijednog trenutka stati. I ja ću moliti svoga Sina da se ostvare svi moji planovi.“ (14. 01. 1985.) I ovdje je sotonskoj moći suprotstavljena snaga milosti koja dolazi po molitvi. Nekoliko mjeseci kasnije Gospa otkriva da kušnje ne moraju biti po sebi nešto negativno, već imaju svoj dublji smisao: „Danas želim reći svima u župi da se molite na poseban način za rasvjetljenje Duhu Svetomu. Od danas župu Bog želi kušati na poseban način da bi je mogao u vjeri učvrstiti.“ (11. 4. 1985.)

Kušnja se ne treba bojati, već ih treba u molitvi izdržati. Umjesto obećanja neke čudesne pomoći, Gospa poziva na molitvu: „Zato prihvatite još jednom moj poziv i počnite iznova moliti, dok vam molitva ne postane radost. A onda ćete otkriti da je Bog svemoguć u vašem svagdanjem životu.“ (25. 5. 1992.) Ta poruka nam daje odgovor na pitanje s početka članka, je li Gospa moćna ili nemoćna? Nije moćna u smislu moćnika ovoga svijeta koji brutalnom silom oružja siju smrt, već je moćna u onoj mjeri koliko nađe pravih molitelja, koji su uvjereni u snagu milosti, a koje ona zove svojim svjedocima i apostolima. Može se s pravom postaviti pitanje: Što bi bilo da je Crkva 1981. godine prihvatila njezin poziv na

BUDUĆI DA BOG UVIJEK DJELUJE U KONKRETNJOJ LJUDSKOJ POVIJESTI I S KONKRETNIM LJUDIMA, TREBA PRIZNATI DA NIJE UVIJEK LAKO BITI SIGURAN U NJEGOVO DJELOVANJE. CRKVA JE STOGA ZA PREPOZNAVANJE TOG IZVANREDNOG BOŽJEG DJELOVANJA S VREMENOM RAZVILA ČITAV NIZ KRITERIJA KOJI SU DIJELOM ODVEĆ APSTRAKTNI I STVARNOM ŽIVOTU STRANI, DA NI ONI NISU DOVOLJNI DA SE POSVE UKLONE SVE NEJASNOĆE VEZANE UZ NEKO UKAZANJE.

mir i pomirenje? Još je više na mjestu pitanje: što bi bilo s Crkvom i svijetom da se u ovih trideset šest godina nisu diljem svijeta odazvali milijuni i milijuni molitelja i spremno podržali njezin plan s Međugorjem?

SNAGA BOŽJE STRPLJIVOSTI

Da bi postigao svoj cilj, Bog nikad prethodno ne stvara idealne uvjete niti bira ljude koji bi nekakvim svojim silama obećavali sigurniji uspjeh. Naprotiv, milost djeluje ne samo unatoč slabostima onih koje je Bog izabrao u svoju službu već i protiv svih mogućih otpora. Štoviše, snaga milosti jače dolazi do izražaja što je veća ta slabost i jači otpor. Sve to može samo poslužiti kao dokaz da je Bog doista na djelu. Iako je Pavao bio uvjeren da je u toj njegovoj slabosti na djelu sam Sotona koji želi spriječiti pobjedonosni navještaj evanđelja, Bog ga uvjerava da mu je dosta snaga milosti. Osvrćući se u jednoj drugoj prigodi

na svoje uspjehe, Pavao se ne će ustezati reći da je postigao više nego svi drugi apostoli zajedno, ali ne će propustiti naglasiti: *Ne ja, nego milost Božja u meni.* (1 Kor 15,10)

Svi oni koji su se iskreno i bez računice oslanjali na Boga i djelovanje njegove milosti, bili su često neshvaćeni i izvrgnuti ruglu. To je tridesetih godina prošloga stoljeća iskusila i mlada Francuskinja židovskog porijekla Simone Weil kada je našla svoj put u Kristu i počela javno o tome govoriti. Ona svjedoči kako je, nakon dugog traganja za istinom i smislom života, dok je žarko molila u crkvi Gospe od anđela u Asizu, osjetila neku silu jaču od sebe koja ju je prisilila da prvi put u životu prigne svoje koljeno pred Bogom. Njezino svjedočenje o tome nailazilo je kod mnogih na nerazumijevanje i rугanje, zbog čega je puno trpjela. A to iskustvo sažela je u rečenicu: „Pravednik koji trpi nad zlom, širi svjetlo spasenja. On je vidljiva slika i prilika pravednoga Boga.“

ČINJENIČNO STANJE ILI PLODOVI MEĐUGORJA

Najstariji kriterij za raspoznavanje ovakvih pojava potječe od samog Isusa koji, upozoravajući na opasnost od lažnih proroka, kaže: *Po njihovim ćete ih plodovima prepoznati. Bere li se s trnja grožđe ili s bodljike smokve? Tako svako dobro stablo rađa dobrim plodovima, a nevaljalo stablo rađa plodovima zlim* (Mt 7,16-17). Tvrditi da duh obraćenja, pokore, posta i molitve, koji se iz Međugorja širi diljem svijeta, nije od Boga već od Sotone, pravi je apsurd. To bi značilo da se nepomirljivi Božji protivnik obratio i da zdušno djeluje protiv sebe.

Naočigled svih tih uvjerljivih plodova Međugorja mjesni biskup je i dalje uvjeren da je sve velika prijevara. Dobro bi bilo da napokon upre prstom u glavnog režisera pa da se prijevara razotkrije. Ovako ta tvrdnja ostavlja gorak okus klevete nedužnih osoba koje prepoznaju Božje djelo i

Višestoljetno iskustvo Crkve s nadnaravnim pojavama, koje su nalazile odjeka u zdravoj vjeri i pobožnosti jednostavnog kršćanskog puka, sažeto je u kratku rečenicu: *Vox populi vox Dei* („Glas naroda glas je Božji“). Da je to načelo u prošlom stoljeću bilo uzimano ozbiljno, mnoga Gospina ukazanja zacijelo bi doživjela posve drukčiju sudbinu. U tom slučaju ne bi se dogodilo da su prvih godina nakon Gospina ukazanja u Fatimi biskup i svećenici govorili narodu kako je „bolje ići u Lurd“, nego se okupljati u Fatimi. Ne bi lisabonski kardinal godinama poslije ukazanja svećenicima zabranjivao da narodu govore o ukazanju.

svjedoče za nj. I dok mnogi biskupi i svećenici, polazeći od tog negativnog stava, još uvijek misle da je rješenje u čekanju rezultata daljnog ispitivanja fenomena, drugima je dosta to što vide, da bi se uključili u ono što može biti samo od Boga.

Opće je poznato da je sveti papa Ivan Pavao II. bio osobno uvjeren u autentičnost Međugorja i mnoge ohrabrivao da tamo hodočaste. Posebno je cijenio činjenicu da je

Međugorje postalo ispovjedaonica svijeta i priznao da bi i sam tamo ispovijedao vjernike, kad ne bi bio Papa. A negdašnji bolonjski kardinal Siri, gledajući također u ispovijedi najznačajniji plod Međugorja, jednom je zgodom rekao: „Ja ne znam ukazuje li se Blažena Djevica u Međugorju, ali znam da se nebrojeni ljudi, koji nikad nisu zakoračili u crkvu, otuda vraćaju kao pobožni, praktični vjernici“. To je najdragocjeniji dar Međugorja Crkvi i svijetu.

Opće je poznato da je sveti papa Ivan Pavao II. bio osobno uvjeren u autentičnost Međugorja i mnoge ohrabrivao da tamo hodočaste. Posebno je cijenio činjenicu da je Međugorje postalo ispovjedaonica svijeta i priznao da bi i sam tamo ispovijedao vjernike, kad ne bi bio Papa.

OD GLAVE U SRCE

Molitva je čin cijelog čovjeka. Tiče se tijela i duše. Izražava se i tjelesnim i duševnim sposobnostima. Na sudjelovanje u molitvi pozvan je razum koji stvara misli i slike, ali i usta koja izgovaraju riječi, ruke koje se otvaraju u zahvaljivanje i predanje i sklapaju u žarku prošnju, ali i noge koje umiju klečati i ustati, hodati i uspravno stajati, a i sva osjetila, kako gledanje i slušanje, tako i dodir, okus i miris.

FRA MARINKO
ŠAKOTA

NEKI LJUDI, MEĐUTIM, U MOLITVI OSTAJU SAMO NA JEDNOJ RAZINI – NAJČEŠĆE U 'GLAVI'. Razum je Božji dar i kao takav je važan čimbenik u molitvi, no razumom je aktivna samo misaona djelatnost koja proizvodi misli, sjećanja i sudove, kojom analiziramo stvarnost i stvaramo predodžbe o Bogu, o sebi i o drugima. Molitva je na toj razini ispravna, no time nisu iscrpljene sve čovjekove sposobnosti, jer postoje još neke razine svijesti, mnogo dublje od razine na kojoj se nalazimo kada molimo samo 'glavom'.

„Kada sanja, čovjek misli da je to jedina razina svijesti koja postoji. U snu čovjek leti, prolazi kroz zidove, u isto je vrijeme na raznim mjestima, itd. Dok god čovjek sanja, uvjeren je da je to jedina razina stvarnosti. Tek kada se probudi, ustanovljuje da je sanjao i da postoji još jedna razina svijesti, tj. razina dnevne svijesti. Na toj razini smo mi sada tu, čitamo, pišemo, radimo, mislimo, planiramo itd. Međutim, tko misli da je ta razina jedina, upada u istu zabludu kao i onaj tko je za vrijeme sna uvjeren da je razina sna jedina moguća razina. Pored, odnosno ispod dnevne razine svijesti ili Ja-svijesti postoje i druge razine, među kojima i ona što je želimo nazvati razinom mističnog iskustva.“ (fra Mladen Herceg)

Molitvu koja obuhvaća cijelog čovjeka naziva se *molitvom srcem*. Ostvaruje se rastom. U molitvi srcem važni su izvanjski čini, ali njihovo izvršenje – pa bilo ne znam kako korektno – nije krajnji cilj. Usmjerenost prema nutрини mnogo je važnija. Važne su riječi, ali još više šutnja, odnosno slušanje i poniranje u ono na što riječi usmjeravaju.

Primjer molitve u kojoj se ne raste jest farizej koji moli u Hramu: „Farizej se uspravan ovako u sebi molio: 'Bože, hvala ti što nisam kao ostali ljudi: grabežljivci, nepravednici, preljubnici ili – kao ovaj carinik. Postim dvaput u tjednu, dajem desetinu od svega što steknem.'“ (Lk 18,11-12) Iako moli i iako sve čini ispravno, njegova molitva zastala je u njegovoj 'glavi'; njegov pogled ostao je na površini ne dopirući dalje od grijeha drugih ljudi i od vlastitih čina. Na njega se odnosi Božja kritika koju Isus preuzima od Izaije: „Narod me ovaj usnama časti, a srce mu je daleko od mene.“ (Mt 15,8)

CILJ JE RASTA U MOLITVI SRCEM BOG. „DRAGA DJECO, RASTITE IZ DANA U DAN PO MOLITVI SVE VIŠE PREMA BOGU.“ (25. 9. 1987.) A PREMA BOGU SE RASTE SILASKOM U DUBINE VLASTITA SRCA. TO JE PRAVI SMJER PREMA SUSRETU S BOGOM.

Foto Dami

Primjer je molitve u kojoj se raste carinik. „A carinik, stojeći izdaleka, ne usudi se ni očiju podignuti k nebu, nego se udaraše u prsa govoreći: 'Bože, milostiv budi meni grešniku!'“ (Lk 18,13) Carinik raste u molitvi jer njegov pogled se „ne uzvisuje“, ne luta po površini tražeći tuđe grijeha niti pohvale zbog vlastitih djela, nego „se ponizuje“, okrećući se prema sebi i spuštajući se u vlastito srce.

Rasti u molitvi – prema molitvi srcem – ne teži prema povećavanju nego prema smanjivanju, ne prema gomilanju (posebno ne znanja) nego prema sve većem puštanju. Temeljno usmjerenje rasta u molitvi srcem polazi odvanjštine i površnosti prema *silasku* u nutrinu; od izvanjskog činjenja prema nutarnjem proživljavanju.

Ključni trenutak – hoće li molitva ostati samo izvanjska ili će se dogoditi silazak u dubine vlastita bića – ovisi o otvaranju: „Otvorite vrata srca, dječice, duboko molitvi, molitvi srcem...“ (25. 11. 2013.) Nakon što se srce otvori, silazak se nastavlja gledanjem: „Pozivam vas, dječice, da duboko pogledate u vaše srce.“ (25. 1. 2002.)

Tek kad iskusimo silazak u dubine vlastita bića, shvaćamo da: „Čovjek samo srcem dobro vidi. Ono bitno, očima je nevidljivo.“ (Antoine de Saint-Exupéry)

Nama je, međutim, lakše ostati na izvanjskom, tj. površnom i poznatom negoli se zaputiti u nutrinu, tj. u dubinu i nepoznato. To nam Gospa govori iz svoga iskustva s nama: „Godinama vas zovem i potičem na duboki duhovni život i jednostavnost, a vi ste tako hladni.“ (25. 12. 1989.)

Jedna je od slika silaska u molitvi srcem more. Morska površina s valovima slika je za nemir, nesigurnost, strah, rastresenost, a to je stanje naše molitve koja ostaje na izvanjskom i površnom. Što je molitva više srcem, to je dublja, i time – slično silasku u dubine mora – u sebi doživljavamo veći mir.

U dubine vlastita bića, a time u molitvu srcem, ne ulazimo svojim snagama. U molitvi srcem ne radi se toliko o vlastitu činjenju koliko o Božjem djelovanju; ne o našem djelovanju na Boga – kako bismo svojim molitvama *prisilili* Boga da promijeni svoju volju – nego o dopuštanju Bogu da djeluje u nama: „Danas vas pozivam na potpuno predanje Bogu... Sve što činite i sve što posjedujete predajte Bogu... Tako vas Bog preko mene može voditi u dubine duhovnog života.“ (25. 7. 1988.)

Molitva je srcem ulazak *u svoju sobu* (Mt 6,5). To je silazak u „unutarnju odaju u kojoj Bog prebiva u središtu zamka duše“, kako to opisuje Terezija Avilska, u „unutarnju čeliju“, kako je iskusi Katarina Sijenska, odnosno u „najdublje središte duše“ o kojem svjedoči Ivan od Križa.

Cilj je rasta u molitvi srcem Bog. „Draga djeco, rastite iz dana u dan po molitvi sve više prema Bogu.“ (25. 9. 1987.) A prema Bogu se raste *silaskom* u dubine vlastita srca. To je pravi smjer prema susretu s Bogom. „Moliti znači spustiti se od razuma u srce i tamo proboraviti pred licem uvijek prisutnog i sveznajućeg Gospodina, koji u tebi stanuje.“ (Ruski mistik Teofan Samotnik) Tu se susrećemo s Božjom prisutnošću koju je iskusio Augustin: „Kasno sam te uzljubio, Ljepoto, tako stara i tako nova. A eto, ti si bio u meni, a ja izvan sebe. Ti si bio sa mnom, a ja nisam bio s tobom.“ Nakon što je iskusila Božju nazočnost, Terezija Avilska piše: „Da sam prije shvatila, kao što shvaćam danas, da u toj malenoj palači moje duše stanuje tako veliki Kralj, ne bih ga bila tako često ostavljala samoga, nego

bih mu se povremeno pridružila, i učinila bih sve što je potrebno da palača bude manje prljava.“

Za razliku od molitve „glavom“, u kojoj je naš razum na djelu, u kojoj smo *mi* aktivni i u kojoj – poput farizeja u Hramu – stvaramo „farbamo“ stvarnost prema sebi i svojim mislima, u molitvi srcem sve više se prepuštamo Božjem djelovanju. Radi se o sve većoj receptivnoj „djelatnosti“ u kojoj je sve naglašenije slušanje i primanje.

Ključni trenutak – hoće li molitva ostati samo izvanjska ili će se dogoditi silazak u dubine vlastita bića – ovisi o otvaranju: „Otvorite vrata srca, dječice, duboko molitvi, molitvi srcem...“ (25. 11. 2013.) Nakon što se srce otvori, silazak se nastavlja gledanjem: „Pozivam vas, dječice, da duboko pogledate u vaše srce.“ (25. 1. 2002.)

Možda će netko pomisliti da se u takvoj molitvi radi o pasivnosti i lijenosti. Naše nečinjenje u molitvi, međutim, nije lijenost nego sve veće *predanje* Bogu. Sve što činimo služi sve većem vlastitu *nečinjenju*, odnosno sve većem predanju Bogu. Marijino iskustvo o tom govori: „Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po tvojoj riječi!“ (Lk 1,38)

Možda je to razlog zašto nas Kraljica Mira poziva da se otvaramo Bogu kao što se cvijet otvara suncu. Jer cvijet ništa ne čini. Sunce djeluje, a na cvijetu se događa promjena. Možda nas zbog uvježbavanja u sve većem nečinjenju i prepuštanju Bogu poziva i na klanjanje. Pokaznica u čijem središtu se Isus nalazi u obliku je sunca. Klanjati se Isusu znači otvarati se suncu koje „izlazi nad zlima i dobrima“ (Mt 5,45).

Najljepši je primjer molitve srcem Marija koja nikad ne ostaje u *glavi*, samo kod svoga mišljenja i zbog toga nastalih nejasnoća (Kako će to biti...? Zašto si nam to učinio?), nego silazi u srce, u dubine svoga bića, i tu se nanovo susreće s onim što joj je rečeno. „Marija u sebi pohranjivaše sve te događaje i prebiraše ih u svome srcu.“ (Lk 2,19) „A majka je njegova brižno čuvala sve ove uspomene u svom srcu.“ (Lk 2,51) Od one koja je događajima pristupala sa svoje strane (svojim mislima i stavovima), Marija postaje ona koja prima riječi s druge strane (Ne boj se, Marijo...). Od one koja govori (svoje) riječi, postaje ona koja sluša riječi (drugih). Mjesto susreta tih riječi, misli i događaja smješteno je sada na dubljim razinama – u Marijinu srcu.

Silazak „iz svoje glave“ u dubine vlastita bića nužan je kako bismo ostavili izvanjsko, nemir i površnost (*stajanje u sinagogama i na raskršćima ulica radi pokazivanja ljudima*), *ušli u svoju sobu, zatvorili vrata i susreli se s Bogom koji je u skrovitosti i koji vidi u skrovitosti* (Mt 6,5-6). No, to ne znači da se molitva srcem, taj ulazak *u svoju sobu*, odnosno u dubinu vlastita bića, ne može i ne treba ostvarivati i u sinagogama i na raskršćima ulica, u crkvi, na livadi i u nekoj od soba u obiteljskom domu. Naprotiv!

DAJ MI BOMBON, DAT ĆU TI GRIJEHE

Sakrament ispovijedi jedan je od osobitih susreta čovjeka s Bogom i samim sobom. Susret je to koji traži malo poniznosti, vlastita samoprijegora i priznanje grijeha. U njemu se uspostavlja izravna linija s nebesima, ali i ljudskom nesavršenošću, slabostima, pomanjkanjem ljubavi i nemogućnošću oprosta. Ispovijed je posebna darovana milost, a premda sve svećenike veže sakramentalna tajna i po cijenu vlastita života, neke ispovijedi se pamte za cijeli život. Pojedine se pamte zbog susreta s čovjekom licem u lice; neke jer su pokrenule promišljanja o vlastitu odnosu prema sakramentu ispovijedi; druge potiču na nezaobilaznu svakodnevnu molitvu za one koje je Bog poslao ili će ih tek poslati k meni na ispovijedi, a neke jer su takve same po sebi.

JEDNA OD TAKVIH DOGODILA SE ZA VRIJEME VI. HODOČAŠĆA OSOBA S INVALIDITETOM U MEĐUGORJU.

Bilo je to posebno milosno vrijeme ne samo za hodočasnike s raznim oblicima invaliditeta i teškoćama u razvoju nego i za samu župu i svetište. Svatko je uložio dio sebe. Neki su davali od svoga suviška, dok su drugi darivali onaj najbolji dio. Zauzvrat su svi dobili kišu Božje milosti i blagoslova. Tih dana imao sam prigodu biti u jednoj od mnogobrojnih ispovjedaonica. Redovi su bili uobičajeno dugi. Ljudi su bili strpljivi, iako su čekali sat, dva ili duže. Znam da me samoga čekanje ponekad umori, stvara nervozu i potiče na prigovarjanje kako oni s druge strane vrata ne rade svoj posao, ali pred ispovjedaonicama u Međugorju, kao da otkupljuje. Neki od čekanja zaborave što su trebali ispovjediti, pitati ili tek postanu svjesni koja im je milost darovana, dok drugi propituju savjest čitajući upute iz molitvenika.

U nedjelju redovi su bili uobičajeni. Ljudi su se redali poput zrnaca krunice, a onda je na vrata došao jedan mladić. Imao je nekih dvadesetak godina i teži oblik mentalne retardacije. S njim u pratnji bila je neka gospođa, koju je čvrsto držao za ruku. Kasnije sam doznao da se zove teta Anđelka. Poput anđela čuvara ona je bila njegova sigurnost i podrška, snaga i povjerenje da će sve biti dobro. Na ulazu u ispovjedaonicu gospođa je rekla:

- Oprostite što ulazimo zajedno. On se želi ispovijediti, ali ne želi biti bez mene. Malo ga je strah.

- Nema problema – odgovorio sam – ali mislim da nas dvojica to možemo i sami. Vi stanite pokraj vrata, a ja ću Vas pozvati ukoliko nam ne bude išlo.

Gospođa je izašla, a mladić je sjeo na klupu. Bio je nemiran, stidan i kao da je pokušavao nešto pronaći. Glava mu je bila pognuta pa mu nisam mogao vidjeti lice, a onda sam ga upitao:

FRA ZVONKO
BENKOVIĆ

TKO NAM TREBA ŠTO OBEĆATI KAKO BISMO SAMI OLAKŠALI SVOJU DUŠU? ŠTO NAM TKO TREBA REĆI KAKO BISMO PREPOZNALI KOJEG LI BLAGOSLOVA U SUSRETU S BOGOM U MILOSTI SAKRAMENTA ISPOVIJEDI? JE LI I NAMA POTREBNO NEKO OBEĆANJE, NEČIJA RUKA ILI GLAS KOJI ĆE REĆI: „NE BOJ SE! BIT ĆE SVE DOBRO.“

- Kako si?
- Dobro – reče kao iz topa.
- Kako ti je u Međugorju?
- A, vidi! I ti znaš da sam u Međugorju!? – reče kao u nekom čudu.

- Je li ti lijepo?
- Daaaa! – reče i nastavi – Puno mira. Puno ljubavi. Na trenutak sam zastao. Pitao sam se kako on to samo osjeti? Na koji način proživljava sve to? Odakle mu poticaj da u dvije neproširene rečenice opiše svoj susret sa svetištem, mirom zbog kojega milijuni dolaze u Međugorje. Možda se u ovim rečenicama može otkriti jedno od tumačenja prvoga blaženstva iz Isusova veličanstvenoga Govora na gori: „Blago siromasima duhom: njihovo je kraljevstvo nebesko!“ (Mt 5,3). Biti siromašan duhom kao da znači biti bogat Bogom, osjetiti ga svakim dijelom svojega bića i na svakome mjestu gdje se moli i traži oprostjenje. Onda sam ga upitao:

- Hoćeš li se ispovijediti?
- A gdje je teta Anđelka? – upita shvativši da je nema.
- Tu je pred vratima. Čeka da mi završimo razgovor – odgovorio sam i pokušao čuti ima li što za ispovijed.
- Teta Anđelka, gdje si se sakrila? – nastavio je svoju igru riječi.

- Želiš li se ispovjediti?
- Daaa! Teta Anđelka, javi se!
- Imaš li što za ispovjediti? Ima li kakvih grijeha ili nešto što ti je teta Anđelka savjetovala da bi trebao reći – upitao sam ga. On je automatski odgovorio:
- Daj mi bombon, dat ću ti grijeha!

Zanijemio sam. Tražio sam po džepovima habita imam li kakav bombon, ali ga nisam pronašao. Bilo mi je žao. Htio sam samom sebi prigovoriti zašto baš danas nemam ništa, a onda me je znatizeljno upitao:

- Gdje je bombon?
- Nemam – posramljeno sam odgovorio.

Dao Bog da svaki put ispočetka prepoznamo koju milost i mir vraća molitva svećeničkog odrješenja nakon izrečenih grijeha, pokore i pokajanja; kako slatkoća mira ispunja dušu i vraća samopouzdanje, poput bombona tete Anđelke; kako je lijepo vratiti se ponovno u Očev zagrljaj bez obzira koliko bježali od njega.

- Onda nema grijeha – odgovorivši, naglo je ustao i izašao van.

Pred vratima je čekala gospođa Anđelka i ispričavala se jer nije imala prigodu prije mladićeva ulaska pojasniti o čemu se radi. Naime, prije polaska iz pansiona u svetište njih su se dvoje dogovorili ukoliko bude dobar i ispovijedi se, za nagradu će dobiti bombon. To je bio njihov dogovor, a ujedno i poticaj da se ispovijedi. Cijelo jutro je bio nemiran. Dan prije dogovorili su se kako će ići na ispovijed jer je tako sam poželio. Gospođa ga je pitala hoće li moći, na što joj je odgovorio: „Ja želim. Trebam samo mir. Mir i snagu“. Iz njegova ponašanja moglo se iščitati da je bio jako uzbuđen i to je potaknulo njegovu nesigurnost, hodanje uokolo i neprestano ispitivanje. Gospođa je Anđelka napomenula kako mladić jako voli jesti bombone, koje mu

izbjegavaju davati jer šećer samo pojačava njegovu hiperaktivnost. Dok sam slušao gospođinu ispriku, ponovo se oglasio mladić:

- Teta Anđelka, daj bombon?
Ona mu je dala jednu karamelu. Na brzinu ju je odmostao i za tren progutao, a zatim je rekao:
- Sad mogu grijesi.

Ponovno smo se vratili u ispovjedaonicu. Prekrižili smo se i mladić je počeo polaganom govoriti. Njegove oči su zasjale, a strah je nestao. Ne znam koliko je trajala ispovijed, ali kao da sam uspio dodirnuti vječnost. Mladić je na koncu izašao sam i čvrsto zagrljio gospođu Anđelku. Bio je to neponovljiv susret.

Nakon njegove ispovijedi pitao sam se što onda nas zdrave ljude, bez ikakvih mentalnih teškoća priječi da dođemo na ispovijed? Tko nam treba što obećati kako bismo sami olakšali svoju dušu? Što nam tko treba reći kako bismo prepoznali kojeg li blagoslova u susretu s Bogom u milosti sakramenta ispovijedi? Je li i nama potrebno neko obećanje, nečija ruka ili glas koji će reći: „Ne boj se! Bit će sve dobro.“ Bojimo li se sami sebe, svojeg uprljanoga lica ili smo samo malo nesigurni, poput ovoga mladića?

Možda i nama netko treba obećati bombon i uvjeriti nas da ćemo nakon gorčine grijeha osjetiti slatkoću oprosta. Možda zato bježimo od ispovijedi, odgađamo je do u nedogled. Možda mislimo da će nas Bog kazniti za naše grijeha, da nam ne će oprostiti, jer sami teško praštamo. Ili su nam potrebne neke nove kateheze i nagovori o tome što je to ispovijed? Možda smo zaboravili da je to susret čovjeka sa samim sobom, sakramentalni razgovor sa svećenikom i milosni Božji dar oprosta.

Dao Bog da svaki put ispočetka prepoznamo koju milost i mir vraća molitva svećeničkog odrješenja nakon izrečenih grijeha, pokore i pokajanja; kako slatkoća mira ispunja dušu i vraća samopouzdanje, poput bombona tete Anđelke; kako je lijepo vratiti se ponovno u Očev zagrljaj bez obzira koliko bježali od njega.

SVJEDOČANSTVA SUDIONIKA

Senka Koški

prof.rehabilitator, centar „Ivan Štark“, Osijek,

Prije dvije godine bila sam na 4. međunarodnom susretu osoba s invaliditetom u Međugorju i u srcu se rodila želja kako bi bilo lijepo hodočastiti s učenicima centra „Ivan Štark“ u Osijeku, u kojem radim (to je odgojno-obrazovna ustanova za osobe s poteškoćama u razvoju). Gospa je brzo uslušala želju i pozvala nas!

Roditelji su radosno i s velikom željom prihvatili poziv. Ubrzo smo napunili autobus i uz Božju providnost prošli dobre ljude koji su nam pomogli smanjiti troškove prijevoza. Hvala im!

Domaćini, velikog srca, besplatno su nas smjestili i ugostili. Bog je s razlogom pozvao, svakog ponaosob, i naše putovanje složio kao predivan mozaik, s puno dirljivih detalja. U grupi je bila šarolikost Božjih ovčica, od 10 do 92 godine starosti (mladosti!). Pokretne i nepokretne, umorne, žalosne i iscrpljene, nosio je isti Duh i sve nas je vrlo brzo zahvatila radost zajedništva i slavljenja. Sve je bilo lijepo pripremljeno i organizirano, tako da je svatko od nas mogao osjetiti Riječ za sebe i Božju ljubav.

Uz svečani program u dvorani „Ivana Pavla II“ po prvi put smo se predstavili, a vjerujem da ćemo postati i redoviti sudionici ovog susreta.

Posebno smo sretni i počašćeni što smo baš mi oživjeli evanđelje: „Žetva je velika, a radnika malo...“ Naše ovčice, Isus i apostoli dotakli su srca svih i izmamili pokojnu suzu, posebno ponosnih majki. Da je sve bilo tako živo, zahvaljujemo fra Anti Vučkoviću, koji je čitao evanđelje i kao pravi pastir pratio male ovce i apostole.

Naši učenici u kolicima i oni teže pokretni molili su kod Plavog križa, a pokretniji su se penjali na Podbrdo i Križevac. Tijekom uspona na Gospino brdo, mjesto Gospina ukazanja, uz snažnu molitvu i milosti koje smo

osjetili, dogodio se i susret s gospodom iz Svicarske, u Božjoj režiji! Ona je osjetila poticaj da baš preko nas pomogne nekome u potrebi te financijski bude stalna potpora onim najmanjima.

Božje znakove ljubavi prema čovjeku susretali smo na razne načine.

Tako je slika Gospe s malim Isusom, koju je mladić Mislav Matković vrijedno i predano kukičao nekoliko godina, a u srcu žarko želio odnijeti u Međugorje, predana župniku na završnoj misi za zahvalu, i stavljena uz oltar i uz Gospin kip!

Ostvarena je želja i potreba mnogih roditelja da hodočaste sa svojom djecom, koju do sada nisu bili u mogućnosti ostvariti. Gospa je utješila i ohrabrila mnoga srca.

Po Mariji, predali smo Isusu našu djecu i naše nemoći u Njegovo milosrđe.

Zahvaljujemo župniku Marinku Šakoti, župljanima, a osobito našim domaćinima na velikom srcu i dobroti koju smo primili te vjerujemo i znamo da ih Gospodin blagoslivlja i prati.

Marko Udovčić

(osoba s poteškoćama, zajednica Vjera i Svjetlo Noa, Županja)

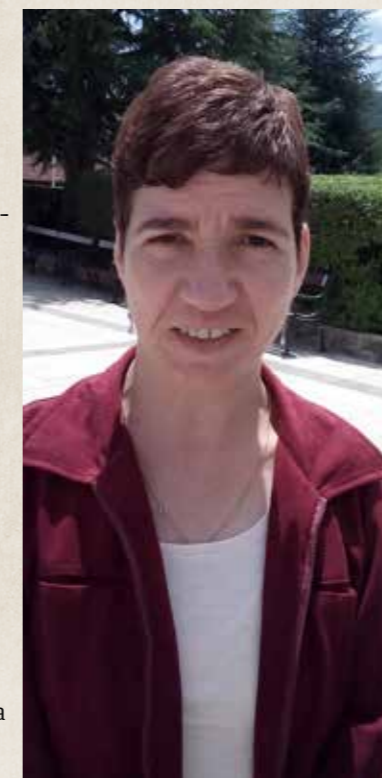
Bilo mi je lijepo u smještaju: imao sam dva kreveta i kupaonicu. I sve je bilo super, misa je bila lijepa i klanjanje je bilo lijepo. Penjao sam se na 'Malo' brdo, tamo smo molili krunicu na puno jezika i to mi se jako sviđalo. Baš se nekako osjećalo zajedništvo i baš je bilo svečano. Ovom bih prilikom zahvalio domaćinima i organizatorima jer je sve bilo super. Posebno sam sretan što sam priniosio križ na misi u nedjelju i ta mi je misa bila najljepša. Ma sve je bilo super!

Anita Tamburović

Makarska

Sudjelovala sam par puta na Međunarodnom susretu osoba s invaliditetom. Za mene je to uvijek velika radost i ispunjenje. Radost zbog susreta s osobama s invaliditetom, koje mogu bar tom prilikom vidjeti i družiti se s njima. Stjecanje novih poznanstava... Doživljam veliku ljubav domaćina koji nam besplatno daju smještaj i hranu i na usluzi su nam. Promatram veliko zajedništvo i radost sudionika na radionicama, posebno kad se pjeva i pleše. Naravno, da ne zaboravim duhovnu dimenziju tih susreta, Majka je ta koja nas okuplja i zagovara kod svoga Sina. Uvijek iznova dobijem poticaj i snagu da svojim životom svjedočim Božju ljubav. Govori mi da je On sa mnom, da je moj križ blagoslov i dragocjen u Božjim očima i poziva me da svoje patnje sjedinjujem s Isusovim patnjama za spas duša. Tako osnažena koraćam s Njim prema svome cilju, vječnosti.

Hvala Gospi na prilici da pomognemo onima kojima je to potrebno

Subota 17.6. bio je poseban dan za našu bratovštinu Polje života u Međugorju. U sklopu 6. međunarodnog hodočašća za osobe s invaliditetom imali smo priliku pomoći svima koji se sami nisu mogli popeti na Brdo ukazanja i tako sudjelovati na molitvi krunice kod Gospina kipa. Gotovo cijela bratovština pojačana s dečkima iz Ugljana cijelo je prijepodne bila na usluzi svima onima koji su možda i prvi put imali priliku doći do tako voljene Gospe i predati joj svoje molitve, nakane i želje. Te trenutke pune emocija teško je opisati riječima, svaki osmijeh i svaka suza dovoljno su govorili sami za sebe. Bilo je trenutaka kada ni sami nismo znali otkuda nam snaga za odnijeti još jednu osobu, ali praćeni molitvom osobe koju smo nosili i sami smo zaboravili na umor i dobili snagu za još jedan uspon do naše Majke Kraljice Mira. Na kraju možemo zahvaliti Gospi na ovom iskustvu i prilici da pomognemo onima kojima je to potrebno, da još jednom kao zajednica Cenacolo možemo drugima posvjedočiti i prenijeti karizmu Majke Elvire i onoga što od nje imamo priliku naučiti. Hvala župi Međugorje i župniku fra Marinku Šakoti što nam je i ove godine dao priliku biti dio ovog hodočašća. Cenacolo Međugorje

Zoran Zadro

koordinator zajednice Vjera i svjetlo Noa, Županja

Međunarodno hodočašće osoba s invaliditetom u Međugorje posebna je priča o ljubavi, zajedništvu i sreći. Nije lako opisati osjećaje koji obuzmu hodočasnike kada dođu na ovaj sveti kamen. Na svakom koraku mir, spokoj, molitva. Treba li čovjeku što više kako bi bar nakratko pobjegao surovnoj svakodnevnici? Koliko divnih ljudi u tom Međugorju: od osoba koje organiziraju ovaj događaj do velikodušnih domaćina po pansionima. Vjerujte, mi bismo bili zadovoljni i s puno manje u materijalnom obliku, nas hodočasnike fascinira dobrota vas domaćina. Kada vidite čovjeka koji je vlasnik ogromnog hotela kako na parkiralištu pored autobusa kleči na koljenima kako bi zagrlio mladića s teškoćama koji je niska rasta, suze same teku, i onda se vrati nada da ovaj svijet još uvijek ima šanse. Nije se Gospa slučajno ukazala među ovim gorjem, među ovim ljudima. Bog je poslao po svojoj Majci poruku svijetu: „Ovdje su dobri ljudi!“

Hvala ti, dobri čovječe s hercegovačkog kamena, što svojom dobrotom pružaš mogućnost i onim najmanjima, najslabijima, najsiromašnijima osjetiti Majčinu ljubav, koja je u tvom kraju očitija nego bilo gdje drugdje.

Šesti međunarodni susret osoba s invaliditetom u Međugorju

SRCE MEĐUGORJA

PAULA TOMIĆ

Nije lako napisati jednostavnu reportažu o Šestom međunarodnom hodočašću za osobe s invaliditetom. Razlog je taj što u vezi ovog hodočašća ništa nije bilo jednostavno, a opet sve se odvijalo u savršenoj jednostavnosti vođeno Gospinom ljubavlju koja se utjelovila kroz mnoge ispružene ruke i otvorena srca. Ono što se molitvom i žrtvom pripremlilo, obilato je isplaćeno primljenim milostima koje tek sada u svjedočanstvima i hodočasnika i domaćina možemo otkrivati.

Nedavno je jedan karizmatički propovjednik posvjedočio kako je dobio proroštvo koje kaže da se nalazimo na pragu NOVOG DOBA koje će biti obilježeno trima stvarima: poniznošću, zajedništvom i vjerom u čudesa. On sam je ovo svoje proroštvo primijenio na situaciju u Crkvi, dok je meni odmah u srcu odjeknulo kao proroštvo koje će se ostvariti ovdje u Međugorju, i to na poseban način preko Šestog međunarodnog hodočašća za osobe s invaliditetom. Kako i na koji način?

PONIZNOST

Znamo već da se nalazimo u duhovnom ratu. Duh svijeta i duh Zloga na svaki način želi osujetiti i

uništiti Božji plan spasenja i *sva djela koja su plod Božje volje osuđena su na velike muke* (usp. dnevnik s. Faustine §1643). Gospina prisutnost ovdje u Međugorju, po dopuštenju Svevišnjega, ima za cilj da nas svojim riječima i svojim primjerom podučava i vodi u ovom okršaju protiv najvećeg OHOLICE, LAŠCA i UBOJICE u svemiru. Oružje protiv oholosti je poniznost, protiv laži je istina, a protiv smrti zahvaljivanje i zauzimanje za život. Međugorje i svi mi koji živimo ovdje i radimo za Gospu i s Gospom morat ćemo proći kroz ovo „sito i rešeto“ udara Zloga – tako što ćemo ili otpasti ili rasti u poniznosti, istini i odlukama koje služe životu. Kako bi se Bog proslavio u nam i oko nas, ništa zemaljsko, ništa oholo ne može ostati. Kroz ove dane Hodočašća mogli smo vidjeti i iskusiti kako nas osobe s teškoćama, osobe s invaliditetom uče poniznosti. Prisutnost Isusa koji pati u njihovim bolima, u bolima i žrtvama njihovih obitelji otvara jednu drugu dimenziju duha, dimenziju zahvalnosti koja ostavlja na svemu Božji blagoslov!

ZAJEDNIŠTVO

Zajedništvo i ljubav su sama Božja bit. Isus nas u Evanđelju podučava kako je Bog uvijek prisutan gdje su dvojica ili trojica sabrani u njegovo ime. Naš Bog je Bog zajedništva i nalazi se u zajedništvu. Kad pomislim na ovo Hodočašće osoba s invaliditetom, ne mogu se otetu dojmju kako je ovo hodočašće samo plod jednog velikog zajedništva koje je Gospa istkala u svojoj majčinskoj ljubavi. U ovome je prava uloga i misija osoba s teškoćama – one u svojoj slabosti sve nas okupljaju u zajedništvo. Snaagu zajedništva činila je otvorenost župnika fra Marinka, časnih sestara, osoblja župnog ureda i informacija, novinara Radio Mira, tehničara i svih ljudi koji rade oko župe, susretljivost

i besplatna velikodušnost domaćina i župljana, taksista, sposobnost zapovijedanja gosp. Jasne Vasilj i udruge „Susret“, zatim samih sudionika koji su učestvovali i vodili program, ogromna fizička i zabavljaka pomoć momaka iz zajednice Cenacolo, svjedočanstvo Jakova i udruge „Marijine ruke“, nevidljiva, a tako prisutna pomoć djevojaka iz zajednice Svjetlo Marijino... Ono najljepše što sam mogla vidjeti na licima svakoga od njih bila je sreća i zahvalnost što mogu biti od bilo kakve pomoći, što su dio jednog ovako velikog DOBRA! Još uvijek mi srce griju svi vaši osmijesi i susretljivost! U ovim danima hodočašća doista ništa nije bilo nemoguće. Zar to također nije jedan veliki blagoslov?!

VJERA U ČUDESA

Čudesa su se događala. Čudesa tiha, u srcu, u sakramentima, čudesa u tijelu, u ozdravljenjima, čudesa u ljubavi, u smijehu... Čudo u zagrljaju ruske i ukrajinske majke koje je povežalo isto razumijevanje brige za bolesno dijete, čudo iskupljenja bivšeg zatvorenika koji doživi da ga momci iz Cenacola ponesu do kipa Majke na Podbrdu, čudo dosjetljivosti u pravljenu tritostinjak sendviča za večeru ili petstotinjak pizza za nedjeljni ručak. Nadam se da će vam ova priložena svjedočanstva sve to još bolje dočarati! Čudesa su i u odjeku koje je Hodočašće imalo u medijima, u svim dobrim riječima i riječima blagoslova...

BOŽJI BLAGOSLOV

Besplatnost i žrtva, ljubav i služenje donijeli su ovih dana hodočašća župi Međugorje nešto novo. Nešto očima nevidljivo, ali primjetno u srcu. Donijeli su Božji blagoslov koji se mogao tako snažno osjetiti u danima 36. obljetnice Gospina ukazanja kroz sveprisutni mir i ljubav koji su se izlivali u dušama. Nekada smo poput djece

pa tražimo neki veliki znak Božje i Gospine prisutnosti kako bismo povjerovali, kako bismo se uvjerali i ohrabрили. Ali u ovom nemirnom svijetu, u ovom svijetu sebičnosti, požude, zatvorenosti i nevjere, nije li najveće čudo ne biti dio svijeta, nego imati u srcu GOSPIN MAJČINSKI BLAGOSLOV MIRA! (usp. „Ja sam s vama, dječice, i nosim vam moj majčinski blagoslov mira.“ poruka 25. 6. 2017.) I onda kad ovako gledamo i analiziramo protekle dane, nije li taj Božji i majčinski blagoslov mira najveći znak da ulazimo u jedno NOVO DOBA? Ali ne novo doba u vanjskom svijetu nego u dimenziji srca – jer imati srce ispunjeno mirom, imati srce koje sa zahvalnošću pjeva Bogu, pravi je Božji znak na zemlji.

PLODOVI MEĐUGORSKE GOSTOLJUBIVOSTI

DARKO PAVIČIĆ

U MEĐUGORJE SMO OVE GODINE NA OBLJETNICU UKAZANJA DOŠLI MALO KASNIJE NEGO ŠTO SMO PLANIRALI. Odnosno, premda smo stigli cijelih sat vremena prije svete mise u 19 sati, bilo je nemoguće pronaći parkirno mjesto. A bili smo u dva automobila. Bila nam je namjera doći što bliže crkvi sv. Jakova, jer je u drugom automobilu bio prijatelj koji boluje od multipleskleroze, posve nepokretan i htjeli smo što lakše s njime u invalidskim kolicima doći do crkve. No, parkinga nije bilo nigdje. Zaustavili smo se, ipak, pred jednim hotelom u središtu Međugorja, jer smo ugledali dosta mjesta ispred njega, no bilo je rezervirano za autobus s njihovim gostima, koji samo što nije stigao. Ali, kada su vlasnici hotela vidjeli

da u pratnji imamo i prijatelja u kolicima, ni trenutka nisu razmišljali, nego su na zamolili da se nekako uguramo na kraj parkirališta... I ne samo to! Dok smo sklapali kolica, izlazili iz automobila i vadili stvari, priredili su hladnu limunadu, kavu i kolače i pozvali nas u njihov lijepi i veliki hotel da se okrijepimo. Odnosno, kada smo zahvaljivali i napuštali hotel, molili nas da se nakon mise i večernjeg programa obavezno vratimo na pršut, sir i uštipke...

Prošli su mi tada kroz glavu oni prvi međugorski dani, kada su rijeke hodočasnika stizale u Međugorje sa svih strana, a nije bilo ni hotela, ni restorana, ni kafića. Mještani su tada iz svojih kuća iznosili sve što su imali, od toliko potrebne hladne vode u te vruće dane do vina i raki-

je, grožđa i smokava... Nikome nije ni na kraj pameti bilo da nekome nešto naplati. Ljude izdaleka pozivali su da noće u njihovim kućama, premda ih prije toga nikada nisu vidjeli. Izrasle su iz toga i neke čvrste veze, dobra prijateljstva.

I danas je Međugorje takvo, bez obzira na veliki broj hotela i restorana. Taj duh zadržalo je baš kao u prvim danima, pa mnogi hodočasnici, kada uspoređuju Međugorje s nekim drugim velikim i poznatim svjetskim svetištima, ističu upravo tu gostoljubivost i otvorenost ljudi u Međugorju, koju nigdje drugdje ne mogu sresti. Osobito se to osjeti u obiteljskim hotelima i pansionima (ili današnjim hotelima koji su iz njih nastali), gdje još uvijek cijele obitelji, s majkom i ocem i djecom,

poslužuju goste kao da su im došli u vlastiti dom.

Međugorčani tako svake godine u svoje domove prime i djecu s posebnim potrebama. Ove je godine ugošćeno, da ne bi bilo zabune, u potpunosti besplatno, oko 2 000 djece, koja su došla na susret u Međugorje, a nakon toga i oko 300 svećenika, koji su sudjelovali na tradicionalnom seminaru za svećenike. Sve to govori o naličju one priče o Međugorju kao mjestu bogaćenja, zgrtanja gomile novca i zaradi koja je na prvome mjestu. Štoviše, sasvim je suprotno, jer se za cijene pansiona u međugorskim hotelima na drugim sličnim ili turističkim mjestima ne može platiti niti samo noćenje.

To je ona prava slika Međugorja, a koju hodočasnici prepoznaju kao da se osjećaju u vlastitom domu. A taj je osjećaj nemoguće odglumiti ili ga improvizirati. On je nepatvoren i iskren. Njega osjetimo svaki put kada zakoračimo u hotel u kojemu uvijek odsjedamo, a u kojemu smo kao u vlastitom domu. To je Međugorje i to osjeća svaki hodočasnik koji ga pohodi. To su evanđeoski plodovi, koji se iz Međugorja šire na sve strane svijeta i ne mogu ostati skriveni i neprepoznati.

KATARINA I ANTE CRNJAC

Već treću godinu primamo hodočasnike s poteškoćama u razvoju. Ove godine je to bila grupa od 43 hodočasnika iz Poljske. Najteža nam je bilo prva godina kada su došla jako bolesna djeca, a mi tada i nismo bili osobito vični kako se prema njima ophoditi. Svoj smo dom osobama s poteškoćama u razvoju stavili na raspolaganje ponajviše zbog naše djece. Iskustvo zajedništva s njima je Božji blagoslov za

našu obitelj. Prihvaćajući njih, naša djeca, koja uz sve blagoslove rastu zdrava, na ovaj način uče dijeliti s drugima ono što imaju i uče kako među ljudima ne smije biti razlika. Stoga je pitanje tko je u ovom slučaju na dobitku? Dok god oni, odlazeći svojim kućama, odnose komadić Međugorja sa sobom, a nama ostavljaju veliki blagoslov – čini se da smo na dobitku svi. Zato, dok god budu dolazili, naš će dom za njih uvijek biti otvoren.

JASMINKA I KRUNO VASILJ

Ja sam majka osobe s intelektualnim invaliditetom i jedan od organizatora ovog hodočašća, pa se samim tim podrazumijeva da moja obitelj svake godine bude domaćin osobama s poteškoćama. Roditelji i djeca, pa tako moj sin i ja, često smo nailazili na zatvorena vrata. Baš zbog toga im ne otvaramo samo vrata svojih domova nego i svoja srca.

Jedan mi je otac zahvalio na samom početku rekavši da za njegovu zdravu djecu svaki dan ima nešto organizirano, a da je ovo prvi put da ima nešto organizirano i za njegova bolesnog sina. Uistinu se osjećamo presretno, i blagoslovljeni smo milošću primanja i davanja. Često više primimo nego dajemo.

Ove smo godine imali 58 hodočasnika iz Poljske. S njima ostajemo u kontaktu kroz cijelu godinu i uvijek nas pozivaju da ih posjetimo.

Za djecu s invaliditetom i njihove roditelje često kažu da nose križ, a župljani Međugorja već 6 godina, poput Šimuna Cirenca pomažu im nositi taj križ.

Ponosna sam na ljude s kojima živim i na mjesto u kojem odgajam svoju djecu i unučad.

Možda bi ovo trebala biti poruka svima nama, župljanima. Zahvalni smo svima koji su već otvorili svoje domove, a i mi ostali bismo to trebali učiniti.

OSMO MEĐUNARODNO HODOČAŠĆE OBITELJI

ROBERT
RUKAVINA

ZAVRŠENO JE OSMO MEĐUNARODNO HODOČAŠĆE OBITELJI NA KOJEM SU SUDJELOVALE OBITELJI IZ INDIJE, FILIPINA, SLOVENIJE, BOSNE I HERCEGOVINE I HRVATSKE.

Sveukupno je na hodočašću bilo oko četiri stotine ljudi, a od toga preko dvije stotine djece. Hodočašće je započelo večernjim molitvenim programom kod crkve u petak, a nastavilo se pobožnošću križnog puta na Križevcu. U subotu u dvorani Ivana Pavla II. hodočasnike je pozdravio i održao nagovor potkrijepljen životnim primjerima, fra Petar Ljubičić.

Ivan Lisak emotivno je svjedočio hodočasnicima o svom životu, te kako se borio kroz život s četvero djece nakon smrti supruge. Ante Čaljkušić predstavio je ideju borbe za nerođene preko pokreta 40 dana za život. Vidjelac Jakov Čolo vratio se u mladost i posvjedočio hodočasnicima osjećaje onih prvih dana Gospinih ukazanja koje je imao kao desetogodišnje dijete. Fra Marinko Šakota održao je nagovor na temu uzajamnog poštivanja supružnika u braku, te je predvodio obnovu bračnih zavjeta.

Čitav susret pjesmom je pratio slavljenički bend molitvene zajednice „Most Božje ljubavi“ iz Mostara. Za dodatno „podizanje atmosfere“ pobrinuo se Luka Balvan.

U nedjelju zadnjega dana hodočašća hodočasnici su na Podbrdu posvetili sebe i svoje obitelji Srcu Isusovu preko Srca Marijina. Povratkom s Podbrda hodočašće je službeno završilo, a hodočasnici su se puni Duha Svetiga, obnovljeni, sretno vratili kućama.

Sada kada pišem ovaj tekst u sitnim noćnim satima, ne nalazim riječi kojim bih dovoljno mogao zahvaliti Bogu i Gospi na primljenim milostima koje smo kao hodočasnici primili.

Svi mi, iako umorni od života, obveza, poslova, odgoja djece, našli smo se na hodočašću koje nije ponudilo odmor i uživanje našem tijelu, već nam je dalo mir i smisao našoj svakodnevnoj žrtvi.

I upravo te suze koje su tekle iz očiju roditelja nisu tekle zbog sažaljenja nad vlastitom sudbinom, teškoćama u životu, već zbog spoznaje i utjehe da je križ života na slavu Božju te na spas obitelji i duša roditelja i djece cijeloga svijeta.

Moram zahvaliti svim voditeljima autobusa koji su uložili dodatni napor i vodili hodočasnike bez ikakve naknade, kao i bendu koji je pjesmom uzveličao ovo hodočašće. Također zahvaljujem i Miljenku Mikiju Musi koji se nesebično davao prevodeći hodočasnicima iz drugih zemalja, vlasnicima pansiona koji su nas primili za „kikiriki“ te vlasniku Croatia Busa i Div 4 koji su prevezli hodočasnike ispod svake cijene.

Razmišljam, zašto je Hodočašće obitelji tako uspješno, zašto rod rađa tridesetorostruko, šesdesetorostruko, stostruko? Pa upravo zbog toga što svakome od nas zaduženih za organizaciju ovoga hodočašća talenti nisu ostali zakopani, već upotrijebljeni i besplatno uloženi u spas djece i obitelji!

Pitam se, usprkos svemu zlu koje se događa oko nas, ipak, ne živimo li mi u novom biblijskom vremenu gdje Bog i Gospa čine čuda preko „luda ovoga svijeta“ i šire nadu i vjeru u bolje sutra i život vječni?

Ovo hodočašće obitelji novi je pokret za spas čovječanstva koji je pokrenula Kraljica Mira u Međugorju.

Gospo, hvala ti za tvoju ljubav prema nama – tvoja ljubljena dječica!

Molitva

Kako je lijepo biti siguran.
Kako je lijepo biti snažan i uspješan.

Ali kako je teško biti slab i nesiguran.
Kako je teško pogriješiti i biti neuspješan.

Ipak, tihi glas mi šapće da je nježnost nakon slabosti put prema iskrenosti. Šapće mi da je malenost nakon neuspjeha put prema ispunjenosti. Šapće mi da je drhtanje u nesigurnosti put prema povjerenju.

*Gospodine, daruj mi srce
koje će prepoznati Tvoja iznenađenja.
Kad me umjesto u radosti zaskočiš u žalosti,
umjesto u sigurnosti dotakneš u nesigurnosti.*

*Tražim te Gospodine i očekujem na svim raskrižjima,
otvaram oči jer te želim susresti na neočekivanim
mjestima.*

*Gospodine, daruj mi oči ljubavi kako bih prepoznao
Tvoje srce ljubavi.*

fra Stanko Ćosić

Svečano obilježena 36. obljetnica Gospinih ukazanja u Međugorju

Uz nazočnost brojnih hodočasnika sa svih kontinenata u Međugorju je u nedjelju 25. lipnja 2017. svečano obilježena trideset i šesta obljetnica Gospinih ukazanja.

Osim domaćih hodočasnika iz Hrvatske i Bosne i Hercegovine, u Međugorju su u većim organiziranim skupinama boravili i hodočasnici iz Ekvadora, Kolumbije, Urugvaja, Paname, Gvatemale, Ugande, Španjolske, Slovačke, Slovenije, Italije, Poljske, Francuske, Ukrajine, Češke, Mađarske, Koreje, Libanona, Finske, Belgije, Nizozemske, Brazila, Portugala, Austrije, Njemačke, Švicarske, Hong Konga, SAD-a, Kanade, Irske i Engleske. Osim uobičajenim prometnim sredstvima prijevoza, zamjetljiv broj hodočasnika u Međugorje pristigao je i pješice, kako bi ispunili svoje zavjete i zahvalili za udijeljene milosti. Svećenici su bili na raspolaganju za sakrament ispovijedi već od ranoga jutra. Tijekom dana u župnoj crkvi, na vanjskome oltaru i kapelici klanjanja slavljen je 21 sveta misa, od toga 7 misa na hrvatskom i 14 na stranim jezicima.

Središnji večernji molitveno-liturgijski program započeo je u 18 sati molitvom krunice i nastavio se svetom misom u 19 sati. Večernju svetu misu na vanjskom oltaru međugorske župne crkve predslavio je fra Damir Pavić, tajnik Provincije Bosne Srebrene, uz koncelebraciju 191 svećenika. Večernje misno slavlje svojom pjesmom pratio je međugorski zbor Kraljice Mira pod ravnanjem s. Irene Azinović. Na kraju misnoga slavlja pozdrave i riječi zahvale uputio je međugorski župnik fra Marinko Šakota.

Uz nazočnost mnoštva stranih i domaćih novinara, večernji molitveni program izravno je prenosila radiopostaja *Mir-Međugorje*, te mrežna stranica *medjugorje.hr*.

PREPUS TI SE BOGU, PREDAJ SE DUHU SVETOM, BUDI SVET, SVE OSTALO JE LUDOST!

Snimio Mateo Ivanković

FRA DAMIR PAVIĆ

BOJITE LI SE VI? Ima li straha u vašim srcima promatrajući što se događa oko nas i u cijelom svijetu koji, čini se, srlja u propast? Svuda se širi beznađe i depresija kao da je sve izgubljeno i ništa se ne može učiniti. Ono što je dobro kao da se skrilo i povuklo u četiri zida pred bučnom bujicom zla koje se čini nadmoćnim. Samo nekoliko primjera iz svijeta u kojem živimo:

Ruše se države i predsjednici država te pod izlikom uvođenja demokracije i ljudskih prava događaju se u nebo vapijući zločini. Prisjetite se rušenja Iraka i riječi američke državne tajnice nakon što je pobijeno pola milijuna djece: *To je kolateralna šteta koja je vrijedna onoga što smo postigli!* Primjećujemo veliko licemjerje: izgleda da je život jednoga čovjeka u Berlinu, Briselu, Londonu ili New Yorku vrjedniji od tisuća ljudi u Libiji, Egiptu, Jemenu, Siriji ili Iraku?

Namjerno se stvaraju ratovi i sukobi, a onda se navodno traže rješenja kroz još više nasilja i mržnje. Industrija oružja radi bolje nego ikada. Mediji nam uporno i besramno lažu skrivajući istinu dok laž pretvaraju u istinu. Djeca se ubijaju u utrobama majki. Više se djece ubije, nego što ih se rađa. To se opravdava i predstavlja kao slobodni izbor žene. Agresivna homoseksualna manjina diljem svijeta, uz potporu vladâ, nameće svoj protu-naravni i protu-božanski način života. Onaj tko se suprotstavi biva progonjen i kažnjen. Nadiđena je razina pokvarenosti koja je vladala u Sodomi i Gomori;

U školske programe uvodi se rodna ideologija kako bi se promijenio mentalni sklop kod najranjivijih skupina: djece i mladih. Ujedinjeni narodi – zajednica svih država svijeta, osnovana da bude na dobrobit svih naroda, postala je instrument u rukama moćnika. Velike svjetske banke, te *krvopije Krvi Kristove* – kako ih naziva sv. Jakov Markijski – uništavaju države i pojedince bacajući ih u dužničko ropstvo. Islamski terorizam prijete na svakom koraku i više nijedna država nije sigurna. Lagano se uvodi sistem kontrole i nadzora i naš život postaje sličan velikoj pozornici gdje se može pratiti svaki naš pokret;

Masonska sekta, taj vjekovni neprijatelj Kristove Crkve, protiv koje se treba boriti i – po riječima sv. Maksimilijana Kolbea – za njezino obraćenje moliti, preuzela je sve konce i upravlja skoro cijelim svijetom, imajući suludu želju kako može uništiti čak i samu Crkvu – onu za koju

je Krist rekao da je ni vrata paklena ne će nadvladati! Na terenu je vojska njezinih poslušnika koji se predstavljaju kao: filantropi, aktivisti, borci za ljudska prava, ali zapravo čovjeka uništavaju i čine ga robom niskih strasti;

Taj Sotonski dim, po riječima pape Pavla VI., ušao je i u samu Crkvu šireći po svojim slugama duh modernizma i materijalizma. Crkvi se nanose brojni udarci od kojih ona poput ranjenika krvari kroz brojne rane. Rezultat svega je masovni otpad od vjere: jedni postaju ateistima, drugi se oduševljavaju za islam i istočnjačke religije, dok liberalni teolozi unutar same Crkve prodaju laž kako ne postoji ni pakao, ni đavao, ni grijeh, i da je čovjekova sloboda bezgranična te kako je čovjek središte svega. Da vam ne nabrajam dalje...

Imamo li razloga bojati se? Nipošto. Sam Isus je najavio brojne kušnje i veliki otpad od vjere koji se ima dogoditi s riječima: *Ali kad Sin Čovječji dođe, hoće li naći vjere na zemlji?* Među-

tim, veliko je pitanje kako odagnati strah i biti vjeran Isusovoj riječi koju smo čuli danas: *Ne bojte ih se dakle* (Mt 10,26).

Što može odagnati strah iz našega srca kako se ne bismo prepustili beznađu i očaju te u svom srcu pomislili da je sve izgubljeno i izgovorili riječi koje u usta bezbožnika stavlja prorok Izaija: *Jedimo i pijmo jer sutra nam je mrijeti* (Iz 22,13). Što je potrebno za obnovu Crkve i što se mora dogoditi da kršćani postanu neustrasivi Isusovi svjedoci i borci koji se ničega ne boje?

Pitam sebe i vas: mogu li Crkvu iz krize izvući i učiniti hrabrim svjedocima:

Konferencije, tribine, okrugli stolovi, radne skupine, zasjedanja, mudrovanja teologa, brošure, priručnici, vijeća i programi? Čemu vrijede savršeni pastoralni programi u pojedinim zemljama Zapada kada su crkve prazne i pretvaraju se u luksuzne hotele, džamije, kafiće i šoping-centre? Čuo sam nedavno mišljenje jednoga visokog

crkvenog uglednika s ovih naših prostora koji reče kako je najvažnija stvar za stabilnost naše Crkve dobro organizirati, po uzoru na Zapad, župna pastoralna i ekonomska vijeća te kako u tome vidi budućnost! Pomislili s gorkim smiješkom: Crkva u Njemačkoj ima savršeno ustrojenu vijeća i odbore, referente i referentice, tajnike i tajnice i sustav naplate crkvenog poreza, a crkve zjape prazne i ljudi masovno otpadaju od vjere!?

Dragi vjernici!

Postoji samo jedan koji može obnoviti Kristovu Crkvu. To je *Duh Sveti!* Duh koji je djelovao kroz cijelu povijest i čije djelovanje prepoznajemo na svakoj stranici Svetoga pisma. Osim ako smo slijepi pored vlastitih očiju? Duh Sveti – Božja snaga – koja je vodila slabe, nemoćne, neznatne, nepoznate da izvedu velika i čudesna djela. Zašto? *Da se nijedan smrtnik ne bi hvalio pred Bogom*, kako to lijepo veli sv. Pavao u svojoj poslanici (1 Kor 1,29). Pogledajmo samo neke primjere iz Pisma kako Bog po malom čini velike stvari:

- Bog izabire mali izraelski narod za svoj ljubljeni narod;
 - Uzima za izbavitelja svoga naroda Mojsija, čovjeka koji je bio *u govoru spor, a na jeziku težak* (Izl 4,10);
 - Za pad zidina Jerihona bila je dovoljna šačica vojnika, koji su trubeći oko grada u ime Jahvino učinili da se sruše moćne zidine (Još 6);
 - Bog izabire Gideona, iz najmanjeg roda malog Manaševog plemena da izbavi Izrael iz ruke Midjanaca (Suci 6);
 - Samson je božanskom snagom, s magarećom čeljusti u rukama, sam pobio tisuću Filistejaca (Suci 15,9-20);
 - Bog uzima pastire i ratare od ovaca, konja i volova da budu njegovi proroci;
 - Od ovaca uzima najmlađeg Jišajeva sina, dječaka Davida, da ga postavi za kralja nad Izraelom (1 Sam 16,1-13);
 - Odabire priprostu siromašnu nazaretsku djevojku Mariju da bude Majkom obećanog Spasitelja (Lk 1,26-38);
 - Isus izabire neznatne siromašne ribare da proširi svoje evanđelje po cijeloj zemlji (Mk 1,16-20);
 - Blažena Djevica Marija, po toj istoj liniji, kroz cijelu povijest svojih ukazanja, odabire uvijek običnu djecu, siromašne pastire, da oni prenesu poruku narodu.
- Ovdje dolazimo do Međugorja. Što je Međugorje na velikoj mapi svijeta? Ništa. Da ste prije ovih milosnih događaja pitali nekoga iz Koreje ili Amerike, ne bi vam na karti znali pokazati ni gdje je tadašnja Jugoslavija, a kamoli Bosna i Hercegovina ili Međugorje! Malo zabito i siromašno selo. Kao nekoć Nazaret, ili Guadeloupe, ili La Salette, ili Lurd, ili Fatima, ili Kibehu u Ruandi. Uvijek ista božanska matrica!

Gledajući i nas danas ovdje, možemo se zapitati: Što je šačica vjernika u odnosu na toliki bezbožni svijet koji nas okružuje? Ništa, ljudskim očima gledano! Ali Bog želi obnoviti svijet po maloj šačici onih koji će mu biti vjerni. I ovdje u Međugorju, malom mjestu, Bog želi činiti velike stvari po onima koji žele čuti i prihvatiti poziv nebeske Kraljice na obraćenje!

Zato nam je tako potreban Duh Sveti. Potrebna nam je Ona koja je zaručnica Duha Svetoga. Poziv Međugorja je poziv zaručnice Duha Svetoga. Poziv da se otvorimo vjetru Duha koji je ovdje zapuhao i koji daje kada hoće, kome hoće i koliko dugo hoće. U hrvatskom jeziku riječ zaručnik/zaručnica označava onoga kojega se drži za ruku, s kojim postoji uzajamna povezanost. Marija je tijekom cijelog svoga života držala ruku Duha Svetoga, svoga Zaručnika. Tu ruku nikada nije puštala i nas također želi poučiti da primimo tu ruku i nikada je ne puštamo – da i mi postanemo zaručnici i zaručnice Duha Svetoga!

Oholi i umišljeni kršćanin ne može shvatiti da Crkvu treba voditi Duh Sveti, a ne ljudska pamet i mudrost. Sjetite se Isusovih riječi koje je rekao svojim učenicima nakon što nisu mogli osloboditi nekoga opsjednutoga: *Ova vrsta se izgoni jedino molitvom i postom* (Mk 9,29). Ne vrijede li ove Isusove riječi za današnji naraštaj kršćana? Zar naša nemoć da izliječimo svijet koji je opsjednut duhom materijalizma ne nalikuju nemoći apostola da izliječii opsjednutoga? U svojoj umišljenosti mislimo da smo dovoljno napredni i pametni da možemo spasiti Crkvu i svijet? Stoga treba današnja Crkva, kao apostoli nekoć, čuti i razumjeti Isusove riječi koje On ovdje ponovno izgovora po ustima svoje Majke: *Molite srcem! Postite srcem!* Crkvu će spasiti vojska onih koji će moliti i postiti. A pitam vas: Tko može moliti srcem i postiti srcem?

MEĐUGORJE JE SUSRETIŠTE ČOVJEKA

Živimo u vremenu kada znanost i tehnologija napreduju velikom brzinom. No, taj progres koji nam pružaju ne može nadoknaditi nutarnju čovjekovu potrebu za mirom niti dovodi do napretka u međuljudskim odnosima. Danas, u vremenu velikog napretka, svjedočimo čitavom nizu sukoba i ratova po cijelom svijetu. O tome je li danas u svijetu u kojem živimo moguć mir, koji je izgleda postao žrtva svačijih interesa, i koje poslanje u ostvarenju mira u svijetu ima Međugorje, razgovarali smo s gospođom Giselle Wilz, zapovjednicom snaga NATO saveza u BiH.

Gospođu Wilz, zahvaljujemo Vam što ste izdvojili vrijeme za ovaj razgovor. Možete li se predstaviti našim čitateljima?

Ja sam Giselle Wilz i generalica sam kopnene vojske SAD-a. Rođena sam u Richardtonu u Sjevernoj Dakoti, gdje sam u studenom 1983. godine i započela svoju vojnu karijeru. Godine 1990. diplomirala sam na državnom sveučilištu Dickinson stekavši zvanje bakalaureata pedagogije, a zvanje magistricе strateških studija stekla sam na Ratnom koledžu KoV-a u SAD-u.

Koju dužnost obnašate ovdje u BiH?

U BiH sam u službi već dvije godine i vršim dužnost zapovjednice Sjevernoatlantskog saveza koji djeluje ovdje.

Vi ste i prva žena koja je na tako važnoj poziciji?

Da, prva sam žena koja obnaša funkciju zapovjednice snaga NATO saveza za jednu zemlju.

Koje su konkretno Vaše dužnosti i zadaće?

Moja je zadaća pomoći Zajedničkom štabu Oružanih snaga i Ministarstvu sigurnosti BiH u pokušajima da ostvare ciljeve u pogledu reformi obrambenog i sigurnosnog sektora te pomoći vašoj zemlji u približavanju euroatlantskim integracijama. Dalje, moja je obveza ostvariti i bolju suradnju sa snagama Europske unije (EUFOR) s kojim zajednički radimo na uspostavi stabilnijeg i sigurnijeg okruženja u zemlji te raditi na poštivanju i provođenju Općeg okvirnog sporazuma za mir sklopljenog u Daytonu.

Prvi ste put u Međugorju?

Ne, ovo je moj treći dolazak u Međugorje. U BiH sam došla neposredno uoči posjeta pape Franje Sarajevu. Za Međugorje, i o svemu onome što se ovdje događa, čula sam još davno prije, no nisam ga povezivala s BiH. Kako se tih dana, uoči Papina dolaska u Sarajevo, dosta pisalo i o Gospinim ukazanjima u Međugorju, shvatila sam da je to mjesto tu, blizu, gotovo nadohvat ruke. U Međugorje sam prvi put došla čim su to prilike dopustile. Moj se prvi dolazak ovdje nekako poklopio i s hodočašćem moje rodbine i prijatelja iz SAD-a.

Dakle, nakon Vašeg već trećeg hodočašća u svetište Kraljice Mira sigurno imate i određenu predodžbu o ovome mjestu?

Hodočastila sam u mnoga marijanska svetišta diljem svijeta i svugdje sam se osjećala lijepo. No, za razliku od Međugorja, teško mi je bilo uspostaviti prisnost s tim mjestima. Je li tomu razlog što su se ukazanja u tim mjestima događala u vremenu koje je već davno iza nas ili je posrijedi nešto drugo – ne znam. Sve ono što se u Međugorju događa, događa se u vremenu u kojem jesam, događa se sada, i to je određena posebnost ovoga mjesta. Imati prigodu sjesti s onima koji Gospu vide, razgovarati s njima o njihovim iskustvima, a to su ljudi mojih godina, moji vršnjaci, je neprocjenjivo iskustvo. Stvari nakon tih susreta i razgovora postaju manje imaginarne, a više opipljive, premda, za nas koji vjerujemo, opipljivo i ne bi trebalo biti nužno.

Svijet je danas postao jedan veliki krizni prostor i gotovo se nalazi na rubu globalnog sukoba. Smanjivanje napetosti, osiguranje mira i stabilnosti trebali bi svima biti prioritet.

Da, svima je, bez obzira gdje živimo i odakle dolazimo, zajedničko jedno, a to je mir. To je i osnovni preduvjet za napredak čovječanstva.

Ja sam uvijek vjerovala da nas, bez obzira koje smo vjere, odakle dolazimo, koje nam je boje koža, puno toga više povezuje, nego što nas dijeli. Čovjek je biće komunikacije i dijaloga. Svima nam je potrebno susretati se i razgovarati s onima koji drugačije misle od nas. Najprije trebamo razgovarati o stvarima koje su nam zajedničke da bismo onda lakše pomirili one različitosti koje nosimo.

U kojoj ulozi u ostvarenju toga cilja vidite Međugorje?

Međugorje je kroz ovih 37 godina postalo susretište čovjeka. Mjesto u kojem se udobno i ugodno osjećaju ljudi iz cijelog svijeta, i ne samo oni katoličke vjeroispovijesti već i ljudi drugih konfesija i nacionalnih pripadnosti. Međugorje uči čovjeka da je proces obnove mira moguć tek onda kada mir najprije pronađemo u sebi. Našavši mir u sebi možemo ga dijeliti s drugima. Važno je da smo svi dio nečega ovakvog i da vjerujemo u nešto uzvišeno, veće nego što smo mi sami. To je ono što svaki put osjetim kada ovdje dođem.

Ādo Wilz, hvala Vam na razgovoru.

Hvala vama.

MVT

SVJEDOČANSTVA HODOČASNIKA

MEĐUGORJE JE MOJA „SIGURNA KUĆA“

Ja sam Matko Carević, dolazim iz Selca s otoka Brača i pomorac sam duge plovidbe.

U Međugorje sam prvi put došao 1981. godine, zajedno s mojim roditeljima. Kako sam tada bio mlad, nezreo i bez osobitog odgoja u vjeri, moram priznati da me dolazak ovamo i nije osobito privlačio. Neko sam vrijeme živio u Beogradu i u tom su me razdoblju životne prilike odnosno neprilike, odnijele podalje od duhovnog života i promišljanja o Bogu.

Moja intenzivnija komunikacija s Međugorjem počela je otprilike prije 14 godina, a time počinje

i moje obraćenje. Prije dosta godina, jedna me obitelj, kad nisam mogao naći slobodnu sobu za *Mladifest*, primila u svoj dom i sve ove godine vraćam se toj istoj obitelji. Osobno mi se nije dogodilo neko vidljivo čudo o kojem bih mogao svjedočiti. Za mene je čudo već sami proces mojega osobnog obraćenja koji se još uvijek događa.

Posljednjih godina redovito dolazim u Međugorje, a često ugodno „zaglibim“ i po nekoliko tjedana.

Za mene je Međugorje jasna objava ljubavi i kupka Božje milosti. Sretan sam ovdje jer se ovdje osjećam kao doma. Ovo mjesto je moje utočište i moja „sigurna kuća“.

Župljanima bih poručio: Nemojte ostati na materijalnom. Neka vam na prvom mjestu bude duhovno jer je to počelo i bitak Međugorja. Čuvajte svoju župu. Čuvajte ovo malo svete zemlje.

MEĐUGORJE SVJETLO SVIJETA

Zovem se Darlene Milas, dolazim iz grada Clarks Summit u Pennsylvaniji. Moji su se roditelji, Jozo i Jelka Šarčević, 1959. godine iz okolice Osijeka doselili u SAD. Moja sestra i ja smo rođene u Americi.

Za Gospina ukazanja u Međugorju čuli smo već 1981. godine. Iako sam tada, kao i Jakov vidjelac, imala samo 10 godina, svega se jako dobro sjećam. Budno smo od samih početaka ukazanja pratili što se to u tom malom mjestu događa i s nestrpljenjem očekivali svaku novu vijest.

Prva je 1986. godine u Međugorje došla moja majka Jelka, koja je tada sa sobom vodila grupu hodočasnika. Ja sam prvi put došla u kolovozu 1987. U početku nisam bila najsretnija tim izborom. Jer, dok su se moje prijateljice bavljale na moru, ja sam morala klečati i moliti u Međugorju. No, ubrzo sam se pomirila sa situacijom jer druge mi nije ni bilo. Posebno su snažan dojam tada na mene ostavili domaći ljudi koji su nas tako lijepo primili u svoje domove i brinuli o nama. Te sam godine upoznala i vidioce koji su bili tako obični, veseli mladi ljudi, uvijek spremni našaliti se. I tako, malo po malo, Međugorje je ulazilo u moje srce i nikad više nije izišlo iz njega. Ljubav prema Međugorju uspjeli smo prenijeti i na našu djecu. I oni vole ovaj mir. Vole osjetiti vjeru koja se živi ne samo punim plućima već cijelim bićem. Zahvalna sam danas Gospi jer je moju obitelj držala na okupu i vodila kroz život. Moja majka zbog zdravstvenih razloga ne može više dolaziti niti sa sobom voditi hodočasnike. Njenu ulogu danas pokušavam preuzeti ja te tako biti na korist i pomoć hodočasnici iz Amerike. Moja djeca, (sin i kći, u dobi od 17 i 14 godina). Naš dan počinje obiteljskom molitvom i završava obiteljskom molitvom.

Danas je Međugorje svjetlo svijeta. Moje poslanje je biti pronositelj toga svjetla drugima.

Moja je majka znala reći: „Ponesite malo svjetla Međugorja drugima. Barem tračak. Ne veliki plamen koji može izazvati strah. U mraku će biti dovoljan i taj mali tračak da dadne toplinu i obasja tamu.“

Fra Slavko Barbarić

U školi ljubavi

Fra Slavko Barbarić U školi ljubavi

Knjiga *U školi ljubavi* nastala je na temelju poruka Kraljice Mira u Međugorju. Poziv je svima nama da se upišemo u tu neophodnu školu ljubavi. Moto knjige je: Ljubav nije dar za dobre, nego temeljni uvjet života za sve, do čega i sami dolazimo čitajući ovu nadasve dobru i potrebitu knjigu molitve i ljubavi.

Knjigu možete naći u suvenirnici Centra MIR Međugorje.

IMAMO LI RAZLOGA ZA STRAH?

Ne bojte se onih koji ubijaju tijelo, ali duše ne mogu ubiti. Bojte se više onoga koji može i dušu i tijelo pogubiti u paklu. (Mt 10,28)

Svi ste čuli za riječ *alkemija*. To je vjekovni pokušaj čovjeka koji je imao za cilj pretvoriti obični metal u zlato i srebro. Naravno da je to nemoguće.

Nama vjernicima to nije potrebno, jer nam se nudi nešto puno jače i više od toga. Ovdje u Međugorju i diljem svijeta na jednostavan način Bog čini da se događa *duhovna alkemija!* Duh Sveti čini alkemiju u našim srcima. Ranjena, bolna, uplakana i grješna srca preobražava svojom nebeskom snagom – snagom Duha Svetoga!

Stoga nam je svima potreban Duh Sveti. To je najveća potreba današnje Crkve. Jedina stvar koja nam je potrebna. Prekrasno je razmišljanje blažene Elene Guerra o potrebi Duha Svetoga:

- **Nedužni** Ga trebaju da ne grijеше;
- **Grešnici** kako bi se obratili;
- **Pravedni** da budu ustrajni;
- **Slijepi**, jer On je svjetlo;
- **Slabi**, jer On je naš oslonac;
- **Ožalošćeni**, jer On je najbolji Tješitelj;
- **Hladna srca**, jer On je vatra;
- **Oni koji su u suhoći**, jer On je Izvor žive vode;
- **Oni koji su skrenuli s pravoga puta**, jer On je vođa koji pomaže pobijediti svako zlo;
- **Oni koji čeznu za nebom**, jer On posvećuje naše duše;
- **Današnje društvo** kako ga ne bi preplavili poroci i krivovjerja.

Draga djeco!
Ovo su riječi koje neprestano odjekuju u Međugorju. Marija ne poziva nijednu posebnu skupinu ljudi, nema razlike, nego svima govori: *Draga djeco!* Kao i naše zemaljske majke koje, zabrinute za svoju vlastitu djecu gledajući ih kako idu krivim putem, običavaju reći: *Djeco, djeco!* U toj riječi su istovremeno prijekor, upozorenje, zabrinutost, ali i neizmjerljiva ljubav! Takvo je majčino srce!

Stoga, odrecimo se grijeha jer grijeh žalosti Prečisto Srce naše nebeske Majke i otvorimo se djelovanju Duha Svetoga na početku ove svete mise koja je živi susret sa živim Isusom koji nam želi darovati svojega Duha i preobraziti naša srca. Neka nam u tome pomogne Marija, zaručnica Duha Svetoga...

fra D. Pavić

28. MLADIFEST

MEĐUNARODNI MOLITVENI FESTIVAL MLADIH
Međugorje, 1. 8. – 6. 8. 2017.

DA LJUBAV VAŠA SVE VIŠE RASTE
I molim za ovo: da ljubav vaša sve više i više raste u spoznanju i potpunu pronicanju te možete prosuditi što je najbolje. (Fil 1,9)

PROGRAM

Utorak, 1. 8. 2017.

18.00 Molitva krunice
19.00 SVEČANO OTVARANJE
MLADIFESTA

Euharistija
21.00 – 22.00 Klanjanje pred
Presvetim

Srijeda, 2. 8. 2017.

06.00 – 06.40 Krunica na Podbrdu
kod Gospina kipa
Molitva

09.00 Kateheza
Svjedočanstva
12.00 Anđeo Gospodnji
Predah
16.00 Svjedočanstva
18.00 Krunica
19.00 Euharistija
20.30 – 21.30 Meditacija sa svijećama
i molitva pred križem

Četvrtak, 3. 8. 2017.

09.00 Molitva
Kateheza
Svjedočanstva
12.00 Anđeo Gospodnji
Predah
16.00 Svjedočanstva
18.00 Krunica
19.00 Euharistija
20.30 – 21.30 Procesija s Gospinim
kipom i klanjanje pred
Presvetim

NAPOMENE

- Ponijeti sa sobom mali radio s FM frekvencijom i slušalice, Bibliju, suncobran.
- Skupine koje će sudjelovati na Mladifestu neka ne planiraju druge programe.
- Za vrijeme trajanja susreta mladih (osim u nedjelju) ne će biti sv. misa za hodočasnike tijekom prijepodneva. Svi će hodočasnici dolaziti na sv. misu navečer, zajedno s mladima.
- Za cijelo vrijeme Mladifesta osiguran je simultani prijevod na hrvatski, engleski, talijanski, njemački, francuski, španjolski, portugalski, poljski, slovački, slovenski, mađarski, rumunjski, ruski, češki, korejski, arapski, mandarinski kineski i kantoneški kineski.

Petak, 4. 8. 2017.

09.00 Molitva
Kateheza
Svjedočanstva
12.00 Anđeo Gospodnji
Predah
16.00 Svjedočanstva Cenacolo
18.00 Krunica
19.00 Euharistija
21.15 Predstava zajednice
Cenacolo

Subota, 5. 8. 2017.

09.00 Molitva
Kateheza
Svjedočanstva
12.00 Anđeo Gospodnji
Predah
16.00 Svjedočanstva
18.00 Krunica
19.00 Euharistija
20.30 – 21.30 Klanjanje pred
Presvetim
21.30 – 22.00 POSLANJE
Oproštaj uz pjesmu

Nedjelja, 6. 8. 2017.

Uspion privatno
05.00 Sv. misa na Križevcu

ZAŠTO JE GOSPA PROGOVORILA HRVATSKIM JEZIKOM?

BOŽO SKOKO

„A ŠTO AKO SE GOSPA STVARNO UKAZALA U MEĐUGORJU?“

– zaskočio me iznenadnim pitanjem dugogodišnji kolega, novinar po zanimanju, inače prilično sumnjičav prema svemu što ne može osobno iskusiti, nakon poduzetog razgovora o međugorskom fenomenu, u kojem mi je pokušao argumentirati da je duhovna stvarnost u našem svijetu nemoguća. „Znači, ipak nisi potpuno siguran u svoje tvrdnje?“ – upitao sam. „Samo ostavljam mogućnost i hipotetski razmišljam – ukoliko se ipak dokaže da je istina, što bi to uistinu značilo za hrvatski narod, za čovječanstvo... Bila bi to stvarno vijest stoljeća!“ – dodao je mirno i zašutio kao da mu se tisuće pitanja odjednom počelo rojiti glavom.

Iako smo time završili razgovor, jer mu nisam mogao pružiti nijedan opipljiv dokaz o ukazanjima osim plodova Međugorja o kojima sam govorio, i mene je natjerao na razmišljanje. Jesmo li uistinu svjesni važnosti i snage Gospinih ukazanja? Ili ako već vjerujemo u taj fenomen očito naše oduševljenje, nada i zanos nisu primjereni snazi tih događanja, odnosno naša reakcija na to, „čudo“ nije dovoljno radosna i „zarazna“

kako bismo druge potaknuli barem da se zamisle nad tom stvarnošću i Gospinim porukama. Sumnjati je ljudski. I sveti Toma apostol je sumnjao, iako je mjesec proveo s Isusom, nagledao se čuda i poznao pisma iz prve ruke. Ali apostoli nakon Duhova, baš kao i milijuni kršćana diljem svijeta koje je dotaknulo Nebo, postali su najgorljiviji glasnogovornici Radosne vijesti. Zato oni koji ne vjeruju s pravom očekuju od nas koji tvrdimo da smo iskusili Božju dobrotu i osjetili Gospin zagovor to pokažemo vlastitim životom, odnosno da ih oduševimo svojim ponašanjem, djelima, primjerom, svjedočanstvom...

Dapače, hodočasnici koji putuju danima i miljama iz najudaljenijih dijelova svijeta opterećeni vlastitim brigama i fascinirani Gospinom brigom za čovječanstvo, ali i odabirom ovog našeg malog mjesta za njezino veliko djelo, s pravom očekuju od naroda koji je zadobio takvu milost da bude primjer, da nešto nauče od njega... A mi se pogledajmo u zrcalo i zapitajmo – jesmo li uistinu inspiracija i poticaj svima njima da postanu bolji, odgovorniji, produhovljeniji i sretniji!?

A očito smo privilegirani kao zajednica, kao narod, kao vjernici, svjedočiti nećem tako nadnaravnom. Po svemu sudeći, na ovom našem kamenjaru Nebo je dotaknulo Zemlju. Gospa, koju stoljećima molimo, kojoj se utječemo i nazivamo svojom odvjetnicom i zagovornicom došla je među nas i progovorila našim jezikom. Nas želi za svjedoke, a preko nas želi poslati poruku cijelom svijetu.

Ako vjerujemo da su se Gospina ukazanja dogodila u Fatimi i Lurdu, a Crkva je donijela pravorijek o njihovoj autentičnosti, onda nema razloga ne vjerovati u mogućnost da svoju misiju, koju je ondje započela, nastavlja u Međugorju. Ako su se onamo dogodila ukazanja u presudnim vremenima, s jasnom nakanom i porukom čovječanstvu, onda nam je lakše povjerovati da su i vremena u kojima živimo izazovna i da svijet treba Majčinski savjet i recept za snalaženje u novim izazovima.

Zato mi u sjećanje dolazi jedna od najljepših pjesama posvećenih značenju Međugorja za hrvatski narod – *Croatiam Aeternam* Drage Štambuka, koja na poseban način ocrtava svu dramatičnost i sav blagoslov koje su u našu i svjetsku povijest donijela ukazanja.

Croatiam Aeternam

Gospa s djecom govori hrvatski i vrata zadnjih, zatvara, vremena. Tko posljednji uđe na živo će se drvo osloniti, rukama izljuštiti grom od munje, prozrijeti elemente i razumjeti razluke ljudske.

Biti izabran u repu vremena, kada gasnu narodi i zvijezde, milost je veća od prvorođenja. Nekad zborismo o predznacima, sad sve ukazuje na odsudni čas nastavka.

Tko mogaše ikada slutiti da Gospa je vrh naše sudbine? Neuništiv snijeg, otkrivenje nakana povijesti. Kraljica otoka i kopna, stella maris, sjajna nad sporim lađama.

O gipke hadrijanske struje, unjišite me, unesite krhko, pod mjesечно krilo zaborava. Plahim, ospite, poljupcima dok blaga sipi svjetlost s hrvatskih zvijezda.

Koliko god pjesma zvučala pomalo apokaliptično, budući da Gospa – prema ovom vrsnom pjesniku i diplomatu – zatvara vrata posljednjih vremena, dolazeći među nas na „repu vremena“, ona slavi život s Bogom i tešku hrvatsku povijest, koja ovime postaje blagoslovljena. Gospa nam daje posljednju opomenu i priliku za obraćenje, ali i dobronamjerne upute da se dostojanstveno pripremimo za Kristov završni dolazak. Ali dolazi među one koje smatra svojim, da bi ih ohrabrila i učinila svjedocima svijetu. Ona uistinu s djecom govori hrvatski. Ima li veće časti za jedan narod od toga da ga izravno dotakne Nebo i učini svojim instrumentom u stvaranju boljeg svijeta. „Biti izabran u repu vremena, kada gasnu narodi i zvijezde, milost je veća od prvorođenja“ – kaže pjesnik i kao da baš opisuje vrijeme u kojem živimo. Dok se urušava poznati svijet pred našim očima, nama se otvara nova Božanska perspektiva. A mi, jesmo li svjesni te milosti ili je uzimamo zdravo za gotovo!?

„Tko mogaše ikada slutiti da Gospa je vrh naše sudbine?“ – pita se Štambuk u pjesmi, navodeći i Gospine zazive koji su toliko proželi naše molitve, ali i hrvatsko duhovno biće, da su postali dio našeg identiteta. Stoljećima smo je nazivali Kraljicom Hrvata, Najvjernijom odvjetnicom Hrvatske, Najsjajnijom zvijezdom našeg mora... Njoj u čast su izgrađene tolike crkve i kapelice, izgovorene tolike krunice i molitve, preporučene tolike sudbine... A ona je koračala uz nas cijelu našu povijest. Prepoznavali smo njezina djela i čuda u Mariji Bistrici, Sinju, Trsatu, Remetama, zagrebačkim Kamenitim vratima... Spašavala nas je kad nam je bilo najteže, branila nas je od daleko nadmoćnijih, slala nam poruke kako nas nije napustila, obračala je i one koji nisu vjerovali

u njezinu moć i prisutnost. I onda kad smo se svi pomalo uspavali, a neki nažalost pronašli i alternativne bogove, Gospa nas budi i vraća u stvarnost. Ali nam daje i svoje povjerenje, postajući tako baš „vrh naše sudbine“. Pitanje je samo hoćemo li ga opravdati!

Kad znamo da je ova pjesma napisana daleke 1987., onda nam iz današnje perspektive djeluje pomalo i proročki. Autor ju je napisao u svibnju te godine, dok je živio i radio u Londonu, kao vrstan liječnik. A nedavno mi je, tijekom susreta u Zagrebu, ispričao i kako je nastala. Te svibanjske noći, nakon napornog dana, nikako nije uspijevaio usnuti. Ustao je i uključio televizor. Britanski BBC je na programu imao emisiju posvećenu Međugorju. To ga je iznenadilo. Iako je čuo za međugorska ukazanja i bio svjestan njihove snage, ta emisija ga je potaknula da shvati važnost Međugorja za cijeli svijet. Sjeo je za pisači stol i u jednom dahu napisao ove stihove. Parafrazirajući svoga kolegu s početka priče, zapitajmo se i zamislimo – što ako pjesma stvarno opisuje našu stvarnost!? E, onda je vrijeme da se uistinu probudimo.

Kardinal Ernest Simoni na večernjoj svetoj misi u Međugorju

Na koncu misnoga slavlja, koje je u utorak 13. lipnja u Međugorju u susretu 24 svećenika predslavio fra Iko Skoko, međugorski je župnik fra Marinko Šakota pozdravio uistinu posebnog gosta – kardinala Ernesta Simonia iz Albanije, koji je teško trpio za vrijeme komunističke vladavine u toj zemlji. Naime, za apostolskoga pohoda pape Franje Albaniji u rujnu 2014. godine tadašnji se vlč. Simoni susreo s njim, te je i javno izrekao svoje životno svjedočanstvo. Bio je to jedan od najdirljivijih susreta u pontifikatu pape Franje, o kojem su izvijestili gotovo svi svjetski mediji. Upravo zbog njegova svjedočanskog života i trpljenja za Krista i Crkvu, papa Franjo ga je na konzistoriju održanom u Rimu u studenom 2016. godine imenovao kardinalom.

Kardinal Simoni se ovom prigodom i kratko obratio okupljenim vjernicima, govoreći o Gospinoj ulozi u povijesti spasenja i neizmjerne Božjoj ljubavi prema grješnicima.

Hrvatsko kulturno umjetničko društvo „Ivan Goran Kovačić“ u Međugorju

U subotu 17. lipnja Međugorje su posjetili članovi Hrvatskoga kulturno umjetničkog društva „Ivan Goran Kovačić“ iz Beravaca kod Slavonskog Broda. Sudjelovali su na jutarnjoj svetoj misi te dio dana proveli u ovom mjestu molitve i mira.

„Naše društvo kontinuirano djeluje od 1967. i ima više sekcija. Pripadamo župi sv. Ilije proroka u Velikoj Kopanici. Naše bake su na probama rekly da imaju želju hodočastiti u Međugorje. Prvi sam put bila davno, negdje 1985. godine. Također

mi je bilo prelijepo, ali danas mi je na poseban način lijepo jer putujem sa svojim društvom. Došlo nas je trideset troje. Prekrasno nam je ovdje“, rekla je Terezija Antunović, tajnica društva.

Sveta potvrda u Međugorju

U četvrtak 15. lipnja u međugorskoj je župnoj crkvi šezdeset i šestero krizmanika (39 učenika i 27 učenika osmoga razreda) primilo sakrament svete potvrde. Sveto misno slavlje predslavio je mons. dr. Ratko Perić, biskup mostarsko-duvanjski i apostolski upravitelj trebinjsko-mrkanski.

Riječi dobrodošlice biskupu je uputilo dvoje krizmanika, a nakon njih i međugorski župnik fra Marinko Šakota. Biskup Perić je u prigodnoj homiliji, između ostalog, krizmanicima poručio i sljedeće: „Dragi krizmanici, braćo i sestre u Kristu. U pozdravima vas krizmanika po župama često čujem kako ste svjesni da živite u vremenu velikih izazova, kada vas vjetrovi ovoga svijeta gone ili vuku u krivu smjeru, u neposluh Božjim zapovijedima, u laži i krađe, u droge i razne oblike sebičnosti. To su svakodnevne bitke vaše, ali i vaše braće, roditelja, kumova – svih nas. U tim bitkama vi ste mladi naša uzdanica kojima dajemo povjerenje, te je stoga danas veliko slavlje ne samo za vas i za vaše obitelji nego i za cijelu crkvu u Hercegovini i za cijelu Crkvu Katoličku.“

Na kraju misnoga slavlja, fra Marinko je čestitao i zahvalio svima koji su sudjelovali u pripremi ovoga slavlja. Svojim pjevanjem svečanosti uvelike je pridonio i veliki župni zbor pod ravnanjem s. Irene Azinović. Krizmanike su kroz proteklu godinu za ovaj sakrament pripremali župni vikari fra Perica Ostojić i fra Vjekoslav Miličević, te đakon fra Zvonimir Pavičić.

Svetkovina Tijelova – tijelovska procesija u Međugorju

Na svetkovinu presvetoga Tijela i Krvi Kristove – Tijelova, kao i dosadašnjih godina, nakon svete mise ulicama Međugorja je uslijedila procesija s Presve-tim, u kojoj su sudjelovali brojni svećenici, redovnici i redovnice, župljani, te okupljeni hodočasnici. Procesija je, nakon ophoda uz pjesme, molitve i navještaj svetopisamskih tekstova, završila blagoslovom sudionika s Presve-tim oltarskim sakramentom.

U Međugorju su na Tijelovo boravile brojne hodočasničke skupine iz Italije, Njemačke, Austrije, Francuske, Irske, Ukrajine, Španjolske, Engleske, SAD-a, Slovenije, Koreje, Slovačke i Poljske. Ukupno je slavljeno četrnaest svetih misa, a od toga četiri na hrvatskom jeziku. Na Tijelovo je u župi bilo i slavje sakramenta Potvrde za 66-ero krizmanika. Molitvom krunice na Podbrdu započela je i devetnica Kraljici Mira, kao priprava za 36. obljetnicu Gospinih ukazanja, ali i 6. hodočašće osoba s invaliditetom.

Predstavljena knjiga „Ne lomite napukle trske: Život s darovanim teškoćama“

U subotu 17. lipnja u Međugorju je nakon večernjeg molitvenog programa u sklopu 6. međunarodnog hodočašća za osobe s invaliditetom predstavljena knjiga „Ne lomite napukle trske: Život s darovanim teškoćama“, koju su priredili fra Goran Azinović i fra Zvonko Benković. Na predstavljanju su sudjelovali priređivači, potom predavač na ovogodišnjem hodočašću za osobe s invaliditetom fra Ante Vučković, te Tonina Ibrulj. Knjigu je ilustrirala Anela Korać, a u glazbenom dijelu večeri nastupio je fra Marin Karačić. Ova je knjiga prevedena i na engleski jezik.

„Nas nekoliko svećenika i drugih ljudi rekli smo kako je dobro raditi s djecom s poteškoćama i kako mi od njih učimo. No, nije dovoljan samo rad. Mora se ostaviti i neki pisani oblik kako bi ljudi vidjeli što se radi i kako se radi. Odlučili smo svake godine pokušati nešto i izdati. Tako smo se odlučili za ovu knjigu. Ta su djeca doista kao napuknute trske,

oni su potrebiti i mi možemo njima pomoći tu trsku povezati, jer to je imperativ – ne lomite, a možemo ih slomiti, pogotovo u današnjem svijetu koji odbacuje ljude koji su s teškoćama i pate. To je bio povod – kako bismo potakli svijest kod ljudi, jer sve je više djece u našem društvu koja se rađaju s poteškoćama. Knjiga je nastala spontano. Fra Zvonko i ja smo urednici, a naša je suradnja bila putem mobitela i interneta. Svaki smo se dan čuli i radili na knjizi. Fra Zvonko je profesor hrvatskog jezika u sjemeništu u Visokom, a također i radi s takvom djecom. Providnost nas je spojila, ujedinili smo se, te pozvali i još neke da sudjeluju u knjizi, kao što su fra Svetozar Kraljević, fra Ante Vučković, fra Tomislav Pervan, a tu su i mnoge obitelji, roditelji, učenici – svi sudjeluju s nekim osobnim iskustvima i pričama“, rekao je fra Goran. Sav prihod od prodaje knjige ide za djecu udruge „Susret“ iz Čitluka.

Održana 26. hodnja mira

Na svetkovinu sv. Ivana Krstitelja i na uočnicu 36. obljetnice Gospinih ukazanja, kao i svih dosadašnjih godina od 1992., održana je međunarodna Hodnja mira od franjevačkoga samostana na Humcu kod Ljubuškog do međugorske župne crkve sv. Jakova.

Hodnja je započela molitvom i blagoslovom hodočasnika ispred svetišta sv. Ante oko 6 sati ujutro. Hodočasnike je na Hodnju mira ispratio prigodnim riječima humački gvardijan fra Dario Dodig: „Želim da baš ono zbog čega je Gospa došla i predstavila se kao Kraljica Mira – mir – nosite u svojim srcima. Ono što sama riječ kaže, Hodnja mira – hodom častimo Gospodina, a mir u srcu, onaj koji jedino Bog može dati ponesete i svojim kućama.“

Brojni hodočasnici iz čitavoga svijeta, zajedno sa župljanima župe Međugorje, predvođeni fra Marinom Šakotom, župnikom i drugim svećenicima i redovnicima, nakon gotovo četiri sata hodočašćenja za križem, uz molitvu i pjesmu, stigli su pred međugorsku crkvu. Hodnja je završila blagoslovom s Presvetim.

Hodnju mira je 1992. pokrenuo Nijemac Hubert Lieberr. On je, zgrožen nemirima na ovim prostorima, zajedno s još nekoliko prijatelja Međugorja iz inozemstva, pokrenuo ovu Hodnju, vjerujući Gospinim riječima da se krunicom i ratovi mogu zaustaviti.

Predsjednik Hrvatskoga sabora i predsjednik Vlade Republike Hrvatske primili u oproštajni posjet apostolskog nuncija D'Errica.

Predsjednik Hrvatskoga sabora Gordan Jandroković i predsjednik Vlade Republike Hrvatske Andrej Plenković primili su 20. lipnja u oproštajni posjet apostolskog nuncija u Republici Hrvatskoj nadbiskupa Alessandra D'Errica.

U otvorenom i prijateljskom razgovoru sugovornici su se prisjetili višegodišnje suradnje koja seže još iz vremena mandata nuncija u BiH, koju su obilježili niz zajedničkih inicijativa, između ostalih i briga o položaju Hrvata u toj zemlji. Sugovornici su potvrdili odlične bilateralne odnose između Republike

Hrvatske i Svete Stolice, pri čemu se posebno ističe pomoć i podrška Vatikana u borbi Hrvatske za neovisnost, međunarodno priznanje i članstvo u Europskoj uniji.

Razgovaralo se i o postupku kanonizacije blaženoga Alojzija Stepinca, a predsjednik Sabora Jandroković zaključno je izrazio nadu da će do kanonizacije kardinala Stepinca doći što prije – objavljeno je na mrežnim stranicama Hrvatskoga sabora.

Nadbiskup Alessandro D'Errico obnašat će dužnost apostolskog nuncija na Malti i u Libiji.

Imenovani novi biskupi za Crkvu u Albaniji

Papa Franjo imenovao je trojicu novih biskupa u Albaniji. Don Gjergj Meta, dosadašnji generalni vikar nadbiskupije Tirana-Drač, imenovan je biskupom u Rreshenu i o. Giovanni Peragine, redovnik barnabit dosadašnji župnik u Milotu. Treće je imenovanje u biskupiji Sape na sjeveroistoku Albanije, gdje dosadašnji dijecezanski upravitelj don Simon Kulli, godinu dana nakon preuranjene smrti mons. Lucjana Avgustinija postaje novi biskup.

Veliki je to događaj za Crkvu u Albaniji, prvi su to biskupi „nove generacije“ albanskih svećenika. Naime, tijekom komunističkog režima Crkva u Albaniji praktički nije postojala, tako da je tek 1993. papa Ivan Pavao II. zaređio biskupe koji su već bili poodmakle dobi. Prvi svećenici se rede početkom novog tisućljeća. Sada u ovom povijesnom trenutku imamo i albanske biskupe, ističu iz Crkve u Albaniji. Don Gjergj Meta rođen je u Draču, Albanija, 30. travnja 1976., zaređen za svećenika 21. travnja 2001., 2016. postaje generalni vikar nadbiskupije Tirana-Drač i glasnogovornik Albanske biskupske konferencije. O. Giovanni Peragine rođen je u Italiji, Altamura, 25. lipnja 1965., 1998. poslan je u Albaniju kao misionar, od 2009. predsjednik je Unije europskih konferencija viših redovničkih poglavara (UCESM). Don Simon Kulli rođen je 14. veljače 1973. u Pistullu. Za svećenika je zaređen 29. lipnja 2000., zajedno s još četvoricom đakona. Bilo je to prvo ređenje u Albaniji nakon pada komunističkog režima.

Prvi švedski kardinal – ohrabrenje za malu katoličku zajednicu

Papa Franjo u svibnju je najavio imenovanje petorice kandidata novim kardinalima, među kojima i **švedskog biskupa Andersa Arboreliusa**. U zemlji koja ove godine obilježava 400 godina otkako je uvedena smrtna kazna za katolike, mediji su tu vijest nazvali povijesnom. „Svoje imenovanje kardinalom vidim kao ohrabrenje katolicima u Švedskoj. Imenovanje je imalo velikog odjeka u društvu. Za malu Crkvu u dijaspori to je jako veliki znak, ljudi su mi prilazili na ulici i u podzemnoj željeznici te mi čestitali“, rekao je biskup Stockholma.

Andres Arborelius rođen je u Švicarskoj 24. rujna 1949. Magistrirao je moderne jezike te uz švedski i engleski vlada još i njemačkim i španjolskim jezikom. Teologiju je studirao u Belgiji te na karmelićanskom Sveučilištu Teresianumu u Rimu. Redovnik je karmelićanin, a za svećenika je zaređen 1979. godine. Godine 1998. postao je prvi Šveđanin od reformacije naovamo koji je imenovan biskupom Stockholma. Biskup Arborelius istaknuo se u raspravama o izbjeglicama kao zagovornik politike humanog azila. Prošle godine primio je u Lundu papu Franju za obilježavanja obljetnice reformacije, u organizaciji Papinskog vijeća za promicanje jedinstva kršćana i Svjetske luteranske federacije.

Katolička Crkva u Švedskoj mala je i međunarodno obojana. Do 2000. godine u toj skandinavskoj zemlji Evanđelička je luteranska Crkva bila i državna crkva. Njoj je već svojim rođenjem automatski pripadao svaki Šveđanin. Sada se luteranima smatra oko 60 posto Šveđana. U zemlji živi oko 116 000 katolika, što je tek 1,2 posto od ukupnog stanovništva, a većina njih su doseljenici iz više od 80 zemalja, najviše iz Poljske, Filipina i Vijetnama. Stockholmska biskupija – koja teritorijalno pokriva cijelu Švedsku – ima 45 katoličkih župa i 176 svećenika. Mise se u Švedskoj slave na devet različitih obreda i na više od 25 jezika. U Švedskoj postoje četiri Hrvatske katoličke misije: u Göteborgu na zapadu Švedske, u Malmöu na jugu, a istočnije i sjevernije su još Jönköping i Stockholm.

Prezbiterijsko ređenje u Mostaru

U nedjelju 25. lipnja 2017. pod svečanom svetom misom u 10,00 sati u katedralnoj crkvi u Mostaru biskup mons. Ratko Perić zaređio je za svećenike:

fra Alena Pajića,
fra Zvonimira Pavičića,
fra Augustina Čordaša,
i don Marina Krešića.

Uz biskupa sv. misu suslavili su: provincijal fra Miljenko Šteko, župnici rodni župa novoređenika i oko dvadeset svećenika. Katedrala je bila ispunjena rodbinom i vjernicima koji su prisustvom i molitvom podržali novoređenike.

Nakon ređenja, a pri kraju sv. mise, provincijal fra Miljenko Šteko se iskrenim riječima obratio novoređenim, njihovim roditeljima, Biskupu i vjernom puku. Svečanu sv. misu svojim pjevanjem učinio je još svečanijom katedralni zbor pod ravnanjem don Nike Luburića.

Nakon svete mise nastavilo se slavlje čestitanjem novim svećenicima uz agape u katedralnoj dvorani, gdje se dar Božji u ovim novoređenim slavio u bratskom ozračju.

Još jednom iskrene čestitke našim novoređenim! Bog im dao mir i ustrajnost!

Redovno zasjedanje Vijeća kardinala

U Vatikanu je 14. lipnja zaključeno 20. redovno zasjedanje Vijeća devetorice kardinala, koje je započelo u ponedjeljak, 12. lipnja. Članovi su Vijeća sa Svetim Ocem raspravljali o brojnim pitanjima, a među ostalim o tome kako Rimski kurija može bolje služiti mjesnim Crkvama. Razgovaralo se i o mogućnosti šireg konzultacijskog procesa u predlaganju biskupskih kandidata, koji bi uključivao laike i osobe posvećenog života. Nadalje, raspravljalo se i o mogućnosti prijenosa određenih ovlasti s rimskih dikasterija na mjesne biskupe ili biskupske konferencije, a sve u duhu zdrave decentralizacije. Primjerice, o svećeničkom ređenju neoženjenog trajnog đakona ili ponovnom vjenčanju trajnog đakona udovca ne bi više trebala odlučivati Kongregacija za kler, nego mjesna biskupska konferencija. Također bi se na biskupske konferencije mogla prenijeti ovlast odlučivanja o svećeničkom ređenju trajnog đakona kojem je preminula supruga. Sljedeći susret Vijeća kardinala predviđen je za prvu polovicu rujna ove godine.

očuvati ono zajedništvo kakvo se očekuje od bračnih supružnika. Upoznao sam mnoge djevojke koje se žale da dečki s kojima hodaju jako dugo nikako da se odluče za brak. Pa zašto bi se i odlučili, ako su već sada sve dobili, a zauzvrat ih baš ništa ne obvezuje? I ovdje se događa možda i najteži ispit vjere tijekom hodanja. Vjeruješ li da ćeš zaista izgubiti bilo što ako odlučiš potpuno slijediti Gospodina? Vjeruješ li da ćeš primiti stotruko više, ukoliko ga odlučiš slijediti? Budi vjeran i u malom i u velikom. Pa ćeš ubrzo otkriti što to znači kad živiš s blagoslovom. Zato je i u ovom segmentu spremnost na apstinenciju tijekom hodanja jedan od vrlo snažnih pokazatelja da druga osoba ispred svoje želje, koja je prirodna, zna na prvo mjesto staviti ono što je zaista najvažnije – vjernost Gospodinu. A to zaista govori već jako puno o toj osobi.

Danas se može čuti kao jedan od tobožnjih argumenata kako je potrebno sve isprobati prije braka, pa tek onda možeš donijeti odluku hoćeš li s nekime živjeti. To zapravo niti je logično niti je povezano s iskrenom ljubavi. Dostojanstvo ljudske osobe ne trpi 'isprobavanje'.

Danas nije lako mladima živjeti predbračnu čistoću, jer je okruženje koje stvaraju mediji preko svake mjere hiperseksualizirano. Teško je u takvom okruženju otkriti i onaj izvorni Božji naum o čovjeku, ljudskoj spolnosti, o braku, o obitelji. Ali zato je potrebno svjesno uložiti i napor i vrijeme da se svatko od nas uz Božju pomoć izbori za taj prostor pripreme za brak. Pa to je najvažnija odluka našeg života. I slažem se, jako je važno da ne napravimo pogrešan izbor. Ali baš zato je važno da u taj segment uključimo Gospodina, kroz molitvu, sudjelovanje u nekoj od zajednica gdje se okupljaju mladi, kroz duhovne obnove, duhovnu literaturu. Mira i ja smo se upoznali upravo u zajednici mladih koja se okupljala u našoj župi. I danas kad čujem komentare kako je jako teško pronaći nekoga tko ne bježi od odgovornosti, tko želi brak i obitelj, odgovorim da je to stvar toga gdje se pokušava tražiti takva osoba. Svakako je lakše ako tražiš unutar neke zajednice u kojoj su osobe već postavile onaj prvi prioritet na pravo mjesto, kojima je važna duhovnost i rast u vjeri.

Gospodin je odlučio doći i utjeloviti se upravo kroz obitelj. Prošao je sve etape ljudskog života, od začeca pa sve do smrti na križu. Prvo čudo je napravio upravo na jednoj svadbi. Želio nam je naglasiti koliko je brak važan i da je On tu nazočan sa svojom majkom. I da može sve okrenuti na dobro, ako mu dopustimo. Ja sam se kroz svih ovih šesnaest godina osvjedočio koji su plodovi naše najvažnije odluke u životu. I sve je posloženo dobro, jer smo ono najvažnije posložili na početku. Naravno, nije dovoljno samo započeti, već treba i nastaviti živjeti u skladu s našom vjerom. Ako su temelji čvrsti, onda je kuću teško srušiti. Današnjem svijetu su potrebni sveti brakovi. Gospa nas poziva da budemo svjedoci, da budemo blizu Isusu, da navijestimo ovome svijetu ljepotu braka i obitelji. Za to je potrebno tek jedno. Pozvati Gospodina u naša srca, u naše obitelji. Jer, ako Gospodin kuće ne gradi, uzalud se muče graditelji. Želim Vam mir i dobro!

ZAŠTO HODATI ČISTO PRIJE BRAKA?

KREŠIMIR MILETIĆ

UPOZNAO SAM MNOGE DJEVOJKE KOJE SE ŽALE DA DEČKI S KOJIMA HODAJU JAKO DUGO NIKAKO DA SE ODLUČE ZA BRAK. PA ZAŠTO BI SE I ODLUČILI, AKO SU VEĆ SADA SVE DOBILI, A ZAUZVRAT IH BAŠ NIŠTA NE OBVEZUJE?

JEDNA OD NAJVAŽNIJIH ODLUKA KOJE SMO MIRTA I JA DONIJELI NA POČETKU NAŠEG HODANJA BILA JE DA ŽELIMO VJERODOSTOJNO ŽIVJETI NAŠU KRŠĆANSKU VJERU U SVIM SEGMENTIMA NAŠEG ŽIVOTA. Pa tako i tijekom hodanja. Željeli smo da naša priprema za sve one uloge koje će nam donijeti bračni i obiteljski život bude uistinu blagoslovljena. Tada nismo mogli niti naslutiti što bi to moglo sve biti plod takve odluke, ali smo vjerovali Gospodinu da je svaki naš pristanak uz bilo koji savjet ili zahtjev koji stavlja pred nas upravo ono najbolje što možemo izabrati.

Da, to je možda i ono najljepše što na samome početku možemo darovati jedno drugome. Blagoslov. A dajemo ga kada ne uvlačimo jedno drugo u grijeh, već pomazemo jedno drugome da ostanemo u zajedništvu s Gospodinom. Znali smo da ako mi

napravimo bilo kakav, pa i najmanji korak prema Gospodinu, On će napraviti nebrojeno puno više. Jer Boga se ne može nadvisiti u milosti, ljubavi i velikodušnosti. Hodanje u čistoći prije braka zaista krije u sebi mnoge darove i plodove. Sjećam se kako sam živo osjećao u svome srcu to poštovanje prema svojoj budućoj supruzi i radovao se tom neopisivom daru da možemo zajedno dijeliti življenje kršćanske vjere. Nama zapravo nije trebalo dugo vremena da posložimo zajedničke prioritete. Jer je onaj prvi bio zajednički.

Danas se može čuti kao jedan od tobožnjih argumenata kako je potrebno sve isprobati prije braka, pa tek onda možeš donijeti odluku hoćeš li s nekime živjeti. To zapravo niti je logično niti je povezano s iskrenom ljubavi. Dostojanstvo ljudske osobe ne trpi 'isprobavanje'. Zašto da dajem ono najljepše i najvrjednije što imam nekome tko kalkulira sa mnom, tko

me ne prihvaća potpuno i tko mi se ne želi dati potpuno, već ima bilo kakvu zadržku? Ionako nije moguće predvidjeti sve situacije unaprijed, pa koliko god dugo trajalo hodanje, jer će kroz život dolaziti uvijek nova iskušenja koja se mijenjaju i po sadržaju i po intenzitetu kroz vrijeme našeg života. Nije moguće baš sve 'isprobati' u vrijeme mladenaštva, jer će potpuno nove situacije doći sa svakim našim djetetom, različitim usponima i padovima na području poslovnog ili financijskog života, bolestima i dr. Ali ono što svakako možemo i trebamo na početku 'isprobati' jest spremnost osobe kojoj planiram darovati cijelog sebe i povjeriti svoj život – da slijedi Gospodina.

Onaj koji nije spreman slijediti Gospodina u svim segmentima života, teško će biti ikakav oslonac za bilo što u životu. Jer čovjek je bez Boga slab, izgubljen i isključivo ljudskim snagama nije moguće održati i

MEĐUGORJE

PORUKE KRALJICE MIRA

PORUKE KRALJICE MIRA

Dragi čitatelji i Gospini prijatelji, preporučujemo vam ovu knjižicu. U njoj nije sadržana ni nova objava ni novo evanđelje. No, njezino čitanje vodit će vas i upućivati na Isusa Krista, a to i jest Gospina želja i smisao njezina dolaska k nama. Blažena Djevica skromno, ustrajno i s ljubavlju upućuje u življenje evanđelja i nasljedovanje Isusa Krista. Pri tome opet ne nastupa 's visoka', nego preporučuje jednostavan duhovni život: čitanje Sv. pisma, molitvu krunice, molitvu pod križem Gospodinovim, klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu, redovito i ustrajno slavljenje sv. mise, obiteljsku molitvu, sakrament pomirenja, obraćenje.

Knjigu možete naći u Suvenirnici Centra MIR Međugorje.

ŠTO JE KLJUČNO ZA PRAVI ODMOR?

Mjesec srpanj je mjesec u kojem možemo puno naučiti od prirode. To je mjesec žetve i jakih vrućina. Čak i kroz nedjeljna evanđelja provlači se ta tema žetve i posljednjeg suda, sjetve Riječi i različitih ishoda koje će posijana Riječ imati u različitim stanjima u kojima se nalazi naše srce. Zato je meni srpanj mjesec kada na poseban način razmišljam o ovim stvarnostima. O svom životnom pozivu, svojoj vjeri, svom odnosu s Gospodinom. Jer i sam Gospodin je koristio upravo te slike iz svakodnevnog života, iz prirode u prisposodobama, da nam približi ono najvažnije. A to je svršetak našeg života i Posljednji sud.

MIRTA MILETIĆ

OVO JE VRIJEME KADA MNOGI LJUDI PLANIRAJU ILI VEĆ ODLAZE NA GODIŠNJE ODMORE. SVAKAKO, ČOVJEKU JE POTREBAN ODMOR. Osobito nakon napornog rada i različitih izazova koje nam donosi svakodnevni život. U jedno sam sigurna, srpanj je mjesec velikog olakšanja za školarce. Školska godina je gotova i sada kreće zasluženi odmor. Oni koji su završili osnovnu školu razmišljaju o odabiru nastavka školovanja, koju će školu upisati, imaju li dovoljno bodova... Eto, čak i oni razmišljaju o svom pozivu, o onome što će tek postati, što će biti njihovo zvanje.

No, Isus me uči da za pravi odmor nisu ključni niti more, niti rijeke, niti planine. Nije ključno niti to hoćemo li uopće negdje putovati. Uči me da onaj pravi odmor daje upravo On. I to kada se pomirimo s Njime u sakramentu ispovjedi, kada mu predamo svoje terete, slabosti, grijeha. *Dođite k meni svi koji ste izmoreni i opterećeni i ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram moj na sebe, učite se od mene jer sam krotka i ponizna srca i naći ćete spokoj dušama svojim. Uistinu, jaram je moj sladak i breme moje lako. (Mt 11,25-30).*

O, kako je to veliki dar, da imamo Spasitelja koji nas poziva da mu predamo svoje terete. Nama je ponekad tako teško nositi i svoje, a kamoli da preuzmemo još i tuđe terete. No, ono što iz ovih riječi učim jest to da pravi odmor ne može biti odvojen od zajedništva s Njime. Upravo je vrijeme godišnjih odmora pravo vrijeme da se odmori i obnovi i duša i duh i tijelo. Na godišnjem odmoru imamo vremena, samo je stvar naše odluke da

tako organiziramo vrijeme i sadržaje, da bude mjesta i za rekreaciju i za duhovne sadržaje.

Mi u našoj obitelji započinjemo svaki godišnji odmor s malenom duhovnom obnovom. Bilo da se radi o temeljitoj ispovijedi ili boravku u nekom duhovnom okruženju, malom hodočašću. Ako sam opterećena različitim brigama, tada ne mogu dati niti približno sve ono što je potrebno mojoj obitelji, mome suprugu, ljudima koji me okružuju. Također i ako nismo izmireni jedni s drugima, ako je bilo svađa ili nerazumijevanja. A tada niti ja nisam sretna. Zato je zaista jako dobro na početku godišnjeg odmora dopustiti Isusu da uzme sve naše terete. Ispovjedaonica je u tom smislu, da se malo i našalim, onaj prvi hotel s pet zvjezdica u koji trebamo ići, u kojem ćemo pronaći Gospodina i Njegovo milosrđe i pomireni s njime započeti naš odmor.

Sada smo konačno svi zajedno, nakon svih onih različitih obveza na kojima smo se raspršili tijekom godine, pa je ovo vrijeme idealno za obnovu obiteljskog zajedništva. Jako nam puno znače ti trenutci opuštenosti, igre, zajedničkih šetnji, razgovora. Naravno, potrebno je puno toga isplanirati i međusobno dogovoriti, kako bi svima bilo zaista lijepo. Dogovor oko podjele poslova i obaveza, razgovor o našim očekivanjima, željama, potrebama.

Krešo i ja smo baš na godišnjim odmorima znali dobivati nove impulse i poticaje za nove projekte ili aktivnosti u području evangelizacije. Često razmišljam o Isusovim riječima o žetvi koja je jako velika, a radnika je

Često razmišljam o Isusovim riječima o žetvi koja je jako velika, a radnika je malo. Nije rekao da je malo svećenika, već radnika. Mislio je na svakoga od nas. On treba svakog od nas, baš svakoga od nas, jer je svakome od nas dao talente i određene sposobnosti koje mogu biti na izgradnju zajednice.

malo. Nije rekao da je malo svećenika, već radnika. Mislio je na svakoga od nas. On treba svakog od nas, baš svakoga od nas, jer je svakome od nas dao talente i određene sposobnosti koje mogu biti na izgradnju zajednice. Sveti Pavao tako govori o različitim darovima i službama koje imamo u Crkvi, uspoređujući ih s udovima jednog tijela, Krista. I ta slika Crkve kao zajednice koja ima neizmjereno bogatstvo u svim onim našim različitostima, sposobnostima, talentima me uvijek iznova poziva da preispitam koje je moje mjesto u svemu tome, što mogu i trebam dati, darovati.

Zato ovo vrijeme godišnjeg odmora ne doživljavamo kao isključivo puštanje 'mozga na pašu', ležanje na plažama, šetnje ili rekreaciju, već i za promišljanje o tome što novo možda želi Gospodin započeti s nama ili nas za nešto iskoristiti u svojem vinogradu. Pokušavamo biti slobodni od svega što trenutno radimo, ne navezani na bilo što, kako bismo mogli čuti i prepoznati možda i nove poticaje. Sjećam se i jedne anegdote koja se dogodila mome mužu, baš na jednoj duhovnoj obnovi na kojoj je bio. Nakon što se duže vrijeme mučio s traženjem odgovora na pitanje koji od dva angažmana kojima se u tom trenutku bavio treba ostaviti, a koji zadržati, duhovnik ga je pitao zašto misli da Gospodin uopće želi nešto od toga dvoga. Rekao mu je da u molitvi traži odgovor i da bude otvoren i za nešto treće, da i ostavi ovo dvoje, ako ga Gospodin zove na nešto treće. Tada smo oboje nakon nekog vremena presložili neke naše aktivnosti i danas smo jako sretni i zahvalni radi toga.

Dakle, godišnji odmor je šansa da se ponovno vratimo samima sebi, jedni drugima, ali prije svega Gospodinu. Ukoliko pronađemo onaj put na koji nas on zove, zasigurno ćemo osjetiti radost i mir. Eto, to Vam želim svima. Da se odmorite ovo ljeto, obnovite i probudite svoj odnos s Gospodinom i obiteljsko zajedništvo. Neka nas na tome putu prati zagovor Kraljice Mira!

Jacques Philippe

UNUTARNJA SLOBODA

Jacques Philippe

UNUTARNJA SLOBODA

Ova knjižica želi načeti jednu bitnu temu kršćanskoga života, temu unutarnje slobode. Cilj je jednostavan: Čini mi se da je bitno da svaki kršćanin otkrije kako čak i u najnepovoljnijim izvanjskim okolnostima raspolaže unutarnjim prostorom slobode koju mu nitko ne može oduzeti jer joj je izvor i jamac sam Bog. Ako to ne otkrijemo, život će nam uvijek biti skučen i nikada ne ćemo okusiti pravu sreću. Ako, naprotiv, u sebi budemo znali razviti taj unutarnji prostor slobode, nema sumnje da ćemo zbog mnogih stvari trpjeti, ali nas ništa ne će moći uistinu zgaziti niti ugušiti.

Knjigu možete naći u suvenirnici Centra MIR Međugorje.

KARIZMATSKA OBNOVA U CRKVI ILI OBNOVA U DUHU

POVIJEST,
NAGLASC
I SMJERNICE

Karizmataska se obnova rodila u Crkvi početkom 1967., na sveučilištu Duquesne u Pittsburghu, u Americi. Skupina studenata/ica zajedno su sa svojim profesorima molili za izvorno iskustvo Duha Svetoga kako se događalo u ranoj Crkvi, a opisano u spisima Novoga zavjeta. Očitivali su se fenomeni koje nalazimo u Novom zavjetu. Međutim, i ta obnova, to buđenje i pokret ima svoju pretpovijest, pa bismo htjeli ovdje skrenuti pozornost na neke činjenice koje su prethodile rađanju karizmataskoga pokreta u Crkvi.

FRA TOMISLAV PERVAN

RAĐANJE KARIZMATSKE OBNOVE - PROROČKI ZOV IZ NARODA BOŽJEGA

Za novo otkriće Duha Svetoga u Crkvi zaslužna je napose talijanska blaženica iz 19. stoljeća, Elena Guerra, redovnica koja nije željela nikakav

zatvoreni red, nego je utemeljila kongregaciju *Oblate Duha Svetoga*, sa zavjetima, ali i apostolskim djelovanjem. Rodila se u pobožnoj obitelji, u očinskoj kući primila temeljit humanistički odgoj, bavila se pisanjem i crtanjem, do tridesete godine svirala klavir, a potom zažalila što je toliko vremena provodila na glasoviru. U svojim četrdesetim

godinama spoznala je svoje poslanje u Crkvi i svijetu, u svome je srcu napose štovala Duha Svetoga. Sama bilježi kako joj nitko nije preporučivao bilo kakvo štivo o Duhu Svetome, ali bi se osjećala kao u nebesima kad

bi obavljala devetnicu uoči svetkovine Duhova. Iznutra je osjećala veliku tugu s činjenice da je upravo ta, jedna od bitnih pobožnosti, u Crkvi gotovo nepoznata i pala u zaborav. Promišlja o svome rođenju i preporodu u kupelji Duha Svetoga, o čemu piše Pavao učeniku Titu (3,5), o čemu govori i Isus s Nikodemom (Iv 3,5).

PROROČKI GLAS

ELENE GUERRE I PAPA LEON XIII.

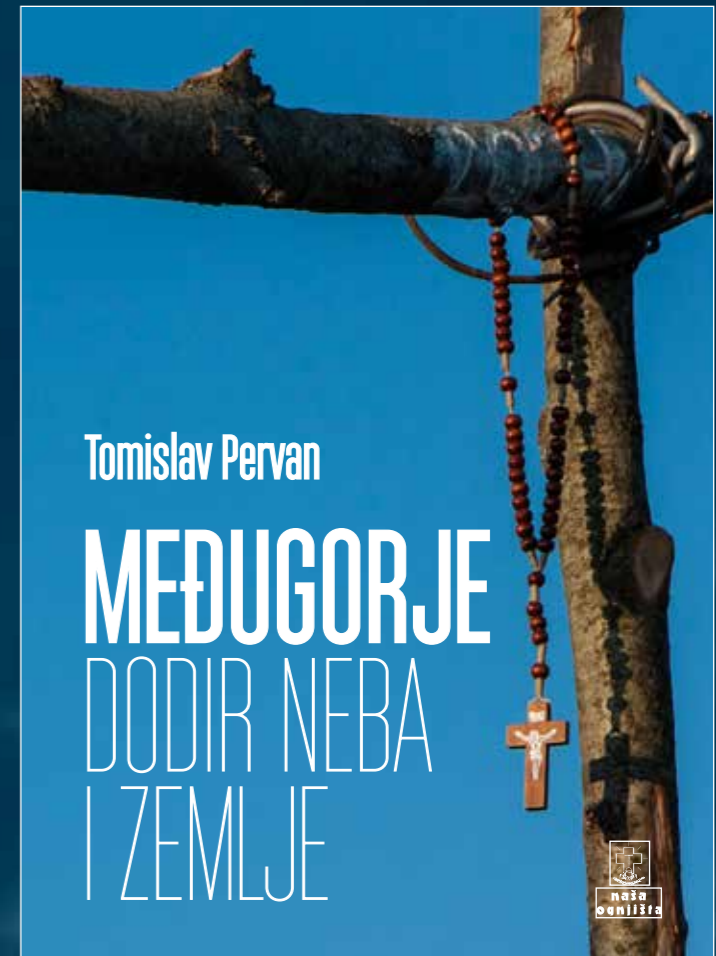
Bavi se pisanjem, piše brošure, knjižice, molitvenike, žarka joj je želja da se cijela Crkva zaputi u *sveopću Gornju odaju* u kojoj Gospodin sa svojim slavi Posljednju večeru, gdje također i apostoli zajedno s Marijom iščekuju silazak Duha Svetoga, *silu odozgor*, u koju se *trebaju obući* svi koji žele naviještati Isusa Krista. Na Duhove se to dogodilo, pojavili su se pred svijetom kao da su *pijani*, opojeni Duhom Svetim, o čemu svjedoči i Posl. Efežanima (5,18.19). To je proces *pneumatizacije, inspiracije*, punjenja Duhom Svetim koji nutarnjom snagom sili na svjedočenje. Ako su u početcima, na prve Duhove, tisuće bile oduševljene, zanesene i dale se krstiti na riječi nekih apostola, nije li moguće to i danas, uz pomoć tolikih medijskih pomagala?

Koncilski dokument o jedinstvu kršćana (*Unitatis redintegratio*) dao je novi zamah jedinstvu, poglavito u molitvi, slavljenju, evangelizaciji. Dokument priznaje da se prisutnost i djelovanje Duha Svetoga dade otkriti i u drugim kršćanskim zajednicama.

To je Eleni ponukalo obratiti se samomu papi Leonu XIII. Zapisala je, unatoč protimbama, sljedeće: „Sve je to premalo, jer iz dubine duše i srca želim *sveopći zaokret vjernika prema Duhu Svetome kako bi se Duh Sveti okrenuo prema nama*.“ Mnogi su njezine misli odobravali, ali pomoći niotkuda. Godine 1886. pala joj je na um ideja izravno se obratiti Papi u Rimu te preko njega upozoriti cijelu Crkvu na potrebu molitve Duhu Svetomu. Osmjnelila se kao obična sestra 1893. uputiti Leonu XIII. spis. Nazvala ga je *Nova gornja odaja* gdje je bila i Devetnicu Duhu Svetomu. Papi je spis uručen, on ga je prihvatio, pohvalio i blagoslovio.

Ohrabrena time, Elena u svojoj pedesetoj godini u travnju 1895. piše svoje prvo od trinaest pisama upućenih izravno papi Leonu XIII. Dostora je Papa kratkim papinskim pismom (tzv. Breve) za cijelu Crkvu uveo Devetnicu Duhu Svetomu između Gospodinova uzašašća i Duhova. S. Elena je ohrabrena Papi-nim odgovorom te osniva molitvene zajednice Duhu Svetome. Prozvala ih je „Sveopća gornja odaja“. Potom je napisala *Klanjanje i molitve Duhu Svetome* koje je potpisao u njezino ime jedan svećenik, uvjeren da će tako imati veći odjek. Nakon Elenina petoga pisma papa Leon objavljuje encikliku *Divinum illud munus* („Onaj božanski Dar“) 1897., u kojoj sažima novozavjetna iskustva Duha Svetoga te promjene koje Duh izvodi u pojedincima. Duh je onaj koji nastavlja Gospodinovo djelo u svijetu. On Crkvu stvara, okuplja, preko njega se opraštaju grijesi, on je snaga *epikleze* u sakramentima, dijeli darove i izvodi učinke, očituje se u plodovima. Iste godine Papa je prima u privatnu audijenciju, s Papinim odobrenjem zajednicu je prozvala *Oblate Duha Svetoga*.

Nakon smrti majke (1897.) izabire Mariju za majku. Marija je zaručnica Duha Svetoga, ona je njoj „Učiteljica u slušanju, čekanju, zazivanju Duha Svetoga u Gornjoj odaji“. Sastavlja i kronicu

Tomislav Pervan

MEĐUGORJE DODIR NEBA I ZEMLJE

U ovoj knjizi sabrano je šezdesetak tekstova u kojima dr. fra Tomislav Pervan promišlja o Kraljici Mira, o ukazanjima i usputnim događajima, jednostavno svojom riječju svjedoči Međugorje u svekolikom značenju tog pojma samom puku međugorskom i cijelome svijetu. Njegovo je svjedočenje još snažnije i odgovornije kada se zna da je on očevidac i odgovorni analitičar svih ovdašnjih događanja.

Knjigu možete naći u suvenirnici Centra MIR Međugorje.

Treba imati uvijek u zreniku, pa i u karizmatskoj obnovi, da su Duhovi uvijek početak, ne cilj kršćanskoga života. Duhovi bijahu 'detonator', 'okidač', inicijalno paljenje za poslanje apostola, za misije. To je ono što se misli pod 'evangelizacijom' ili 'novom evangelizacijom'. Crkva postoji da bi evangelizirala, da bi se otvarala prema svijetu, čovjeku, da služi djelu svoga poslanja u svijetu. Da bi unosila u svijet Isusa Krista.

Duhu Svetomu u kojoj zaziva Mariju kao onu koja je iskusila djelovanje Duha Svetoga za začeca Sina Božjega, Marija promatra djelovanje Duha u riječima i djelu svoga Sina, a zajedno s ostalima iščekuje izljev Duha Svetoga u Gornjoj odaji.

Za jednoga euharistijskoga slavlja papa Leon bio je svjedokom ('audicija') razgovora između Gospodina i Sotone, koji je tražio dopuštenje da 'rešeta' Crkvu cijelo jedno stoljeće, sukladno onomu što je Isus obećao za Posljednje večere, kako je *Sotona zatražio da rešeta učenike kao pšenicu* (usp. Lk 22,31), ali da on, Gospodin moli da se Petrova te vjera učenika ne utrne. Gospodin je to dopustio Sotoni. Znamo kako je proteklo minulo stoljeće, u strašnim ratovima, u grozomornim progonima Crkve, vjernika i svećenika. Prestravljen time Papa uvodi molitvu sv. Mihovilu arkanđelu, koja se molila na kraju svete mise sve do nakon Sabora. Jubilaru, god. 1900., Papa je posvetio Božanskom Srcu Isusovu. Znamo da je Marija tražila od vidjelaca u Fatimi posvetu Rusije i svijeta njezinu Prečistom, Bezgrješnom Srcu. Na savjet s. Elene Guerra Papa još jednom, 1902., u svome pismu poziva sve biskupe cijeloga svijeta na obnovu vjere u snazi Duha Svetoga. Skreće pozornost na činjenicu kako je njegova enciklika o Duhu Svetome naišla gotovo ni na kakav odziv. Svi su biskupi pozvani širiti encikliku i uvesti Devetnicu Duhu Svetome.

POVIJEST DJELOVANJA DUHA SVETOGA U 20. STOLJEĆU

Na poticaj bl. Elene Guerre, ali i Papi-nim autoritetom, uslijedili su neobični i zanimljivi događaji u 20. stoljeću koji se mogu obilježiti kao *novi Duhovi*, novi izljev Duha Svetoga, štovanje

Duha u cijeloj Crkvi, obnova darova Duha Svetoga. Poticaji su došli odozgor, od Pape, a odjeknuli su ponajprije među običnim vjernicima, većma nego u hijerarhiji. Rekosmo, Papa je posvetio jubilarnu godinu 1900. Srcu Isusovu. Na Novu godinu 1901. svečano je u Rimu osobno intonirao, zapjevao himan Duhu Svetomu *Veni Creator Spiritus*. Njegov vapaj, usrdna molitva Duhu, iste je večeri zbilja odjeknula, ostvarila se, ne u Rimu, nego na drugom kraju svijeta, u Los Angelesu („Maria Reina de los Angeles“ – Marija Anđeoska, Porcijunkula). Te naime večeri u jednoj biblijskoj školi zbilja se iskustvo govora u jezicima – *glosolalija*, kao u Pavlovo vrijeme. Jedna od sudionica molila je da se na nju polože ruke i uslijedilo je ono što imamo zabilježeno u Novom zavjetu. To je začetak pentekostalizma.

Papin zaziv i molitva odjeknuli su, dakle, ne u Katoličkoj Crkvi, nego u protestantskoj zajednici, a već 1906.

ZNAČAJKA KARIZMATSKOGA POKRETA I OBNOVE JEST NEPOSREDNO ISKUSTVO VJERE. POZIV NA OBRAĆENJE, NA OBNOVU I PRIHVAT KRSNIH OBEĆANJA, OBNOVA VJERE I VJERNOSTI ISUSU. NEPOSREDNOST U MOLITVI, SPONTANOST U OBRAĆANJU ISUSU KRISTU, USKRSLOMU I PROSLAVLJENOM. SNAŽNA LJUBAV PREMA ISUSU I BOŽJOJ RIJEČI, NOVI NAČIN SLAVLJENJA BOGA, SNAŽNO SVJEDOČENJE, KONKRETNO ISKUSTVO DUHA SVETOGA (TZV. 'KRŠTENJE U DUHU'), ISKUSTVO DAROVA DUHA. LJUBAV PREMA MARIJI KAO DUHONOSITELJICI, SNAŽNI MOLITVENI ŽIVOT, OSOBN I U MOLITVENOJ ZAJEDNICI, ČITANJE PISMA, ČESTA EUHARISTIJA, LJUBAV, GOVOR U JEZICIMA, BEZUVJETNO PRIHVAĆANJE CRKVENOGA NAUKA TE POČITANJE PREMA HIJERARHIJI.

imamo temelje pentekostalnoga pokreta, snažne želje za pjevanjem, svjedočenjem, evangelizacijom, među crncima i bijelcima, u Americi, što bijaše u doba rasne segregacije gotovo nezamislivo. Vrijeme je to putujućih propovjednika koji su *budili* Ameriku, ali i druge krajeve svijeta, poglavito Afriku i Aziju. God. 1963. pokret se prozvao Karizmatskom obnovom, a od 1967. zahvatio je Katoličku Crkvu i pravoslavne crkve. Otada imamo i pojavu tzv. mesijanskoga židovstva, Židova koji priznaju Isusa Mesijom, ali ne žele stupiti u Crkvu. Znamo, u blizini Los Angelesa je Hollywood, rasadnik zabave, filmske industrije, fikcije, ali i svakoga oblika nemoralna i razvrata. Prethodno je Gospodin utemeljio tu svoje uporište, postavio svoje

temelje, u snazi Duha Svetoga.

Koncilski dokument o jedinstvu kršćana (*Unitatis redintegratio*) dao je novi zamah jedinstvu, poglavito u molitvi, slavljenju, evangelizaciji. Dokument priznaje da se prisutnost i djelovanje Duha Svetoga dađe otkriti i u drugim kršćanskim zajednicama.

ZNAČAJKE OBNOVE U DUHU SVETOME

Značajka karizmatskoga pokreta i obnove jest neposredno iskustvo vjere. Poziv na obraćenje, na obnovu i prihvatanje krsnih obećanja, obnova vjere i vjernosti Isusu. Neposrednost u molitvi, spontanost u obraćanju Isusu Kristu, uskrslomu i proslavljenom. Snažna ljubav prema Isusu i Božjoj riječi, novi način slavljenja Boga, snažno svjedočenje, konkretno iskustvo Duha Svetoga (tzv. 'krštenje u Duhu'), iskustvo darova Duha. Ljubav prema Mariji kao Duhonositeljici, snažni molitveni život, osobni i u molitvenoj zajednici, čitanje Pisma, česta euharistija, ljubav, govor u jezicima, bezuvjetno prihvaćanje crkvenoga nauka te poštovanje prema hijerarhiji. Osoba ima iskustvo oprostjenja grijeha, da je ljubljeno Božje dijete; laici se spontano angažiraju u crkvenim zadaćama, službama koje njima pripadaju, a stil te način pjevanja i hvale naskroz je ekumenski. Uključeni su razum ali i osjećaji, emocionalna inteligencija, molitva srcem, aktivno nasljedovanje Isusa Krista.

Treba imati uvijek u zreniku, pa i u karizmatskoj obnovi, da su Duhovi uvijek početak, ne cilj kršćanskoga života. Duhovi bijahu 'detonator', 'okidač', inicijalno paljenje za poslanje apostola, za misije. To je ono što se misli pod 'evangelizacijom' ili 'novom evangelizacijom'. Crkva postoji da bi evangelizirala, da bi se otvarala

prema svijetu, čovjeku, da služi djelu svoga poslanja u svijetu. Da bi unosila u svijet Isusa Krista. Katolici ne mogu ispuniti svoju zadaću, ako ne svjedoče, ako životom ne naviještaju. To bi moralo biti i danas primarno među karizmaticima. Duhovi su trajni proces u Crkvi, a ne nekakvo duhovno samozadovoljavanje. Treba promijeniti, obnoviti lice zemlje, snagom Duha, a ne se vrtjeti oko sebe i svoje molitvene zajednice u krugu. Stoga bi trebalo dobro tumačiti, komentirati oba himna Duhu Svetomu, i *Dođi, Duše Presveti*, i *O dođi Stvorče, Duše Svet*. Oni mogu biti dobro nadahnuće za kršćanski život. Uključiti, dakle, oba dijela Gospodnje molitve, Očenaša – slavljenje Oca na nebesima, ali i dijeliti kruh sa siromasima.

Karizmatska obnova širi se diljem svijeta, napose u Latinskoj Americi, Africi, Aziji. Nešto slabije u Europi koja se sporo otvara. Rađaju se molitvene zajednice gdje je u žarištu štovanje Duha Svetoga, snagom Duha novi pristup i odnos prema Bogu Ocu i Sinu, sakramentima, klanjanju. U novije se doba u Europi širi tzv. 'night fever', cjelonoćno klanjanje, gdje se također Duh manifestira u raznim oblicima. To je ono što je htjela bl. Elena Guerra. Sv. Ivan XXIII. proglasio ju je blaženom. Ona je prva blaženica njegova pontifikata, a prigodom saziva Drugoga vatikanskoga sabora usrdno je molio cijelu Crkvu da moli za Nove Duhove.

Računa se da danas u Katoličkoj Crkvi ima više od tristo milijuna osoba koje imaju iskustvo Duha Svetoga, a među kršćanima svih denominacija oko šesto milijuna. Američki vaticanist John L. Allen u svojoj knjizi *Novo lice Crkve. Budućnost katolicizma* među suvremene trendove koji utiskuju svoj snažni biljeg današnjoj Crkvi ubraja upravo 'duhovski pokret', karizmatsku obnovu. Uvijek pak vrijedi pravilo 'razlikovanja Duha i duhova', sukladno onomu što Pavao piše u najstarijem novozavjetnom spisu, Prvoj Solunjanima (5,16-21): „Uvijek se radujte! Bez prestanka molite!... Duha ne trnite! Proročke govore ne prezirite! Sve ispitujte! Dobro zadržavajte!“ Smjernice vrijede onodobno za Solunjanje, Korinćane, Efežane, ali i danas, u stanovitoj poplavi karizmatika i nazovikarizmatika.

Jacques Philippe

VRIJEME ZA BOGA

Jacques Philippe

VRIJEME ZA BOGA

„U unutarnjoj molitvi nije važno mnogo misliti, nego mnogo ljubiti.“ (sv. Terezija Avilska)

Dok joga, zen, tehnike opuštanja i druge istočnjačke metode velikim koracima osvajaju Zapad, nudeći najrazličitije i najsloženije oblike mentalne koncentracije, unutarnja molitva – čisti besplatni dar Božje ljubavi – nastavlja poticati i davati životnu snagu svecima, istinskim Božjim prijateljima. Nismo li svi mi na tome putu? Poniznost, ljubav i vjernost jedine su „kvalitete“ koje se traže od čovjeka koji žudi za neiscrpnim vrelom žive vode koja izvire iz Božjega Srca.

Tko može krenuti putem unutarnje molitve?

Gdje, kada i kako moliti?

Na ta pitanja odgovor daje ova izvrsna knjižica, puna primjera i konkretnih savjeta.

CENTAR MIR MEĐUGORJE

Knjigu možete naći u suvenirnici Centra MIR Međugorje.

19 godina s vama u molitvi

RADIOPOSTAJA
mir
MEĐUGORJE

Tel.: ++387 36 653 580 uredništvo, 653 548 marketing

Fax: ++387 36 653 552, E-mail: radio-mir@medjugorje.hr

Uživo na internetu: www.radio-medjugorje.com

Radiopostaja "MIR" Međugorje djeluje od 25. studenoga 1997., a od blagdana sv. Franje 4. listopada 1999. emitira program preko interneta. Zahvaljujući satelitskom programu, glas naše Radiopostaje može se čuti u cijeloj Europi, na Bliskom istoku. Svaki dan emitira uživo kronicu i sv. mise iz crkve sv. Jakova u Međugorju. Iz studija se 24 sata emitiraju svakodnevni govorni i glazbeni programi. Radiopostaja "MIR" Međugorje djeluje u sklopu Informativnog centra "Mir" Međugorje.

Poslanje radiopostaje "MIR" Međugorje: povezati hodočasnike Kraljice Mira, naviještati zdrave vjerničke stavove, podupirati normalne općeljudske odnose, širiti ekumensko ozračje među ljudima.

Jajce 87,8 Mhz, **Mostar** 100 MHz, **Banja Luka** 87,8 MHz, **Hercegovina** 101,5 MHz, **Lašvanska dolina** 100 MHz, **Split, Južna Hrvatska** 101,5 MHz, **Sarajevo i Srednja Bosna** 96,1 Mhz, **Bugojno, Uskoplje i okolica** 101,8 Mhz, **Sjeverozapadna Bosna** 106,7 Mhz, **Žepče, Tuzla, Usora, Posavina** 100,1 Mhz, **Dolina Neretve i Južna Hercegovina** 98,3 Mhz, **Rama, Konjic, Sjeverna Hercegovina** 104,7 Mhz, **Zagreb, Lika, Bihać, Srednja Hrvatska** 107,8 Mhz, **Satelit za Europu i Bliski istok:** EUTELSAT 16°E